

Microsoft®

Microsoft®
Word

SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL

YAZARIN ÖNSÖZÜ

Bu kitabın ilk üç bölümündeki şiirler 1955-1968 yıllarından, son bölümdeki şiirler ise 1972-1973'e ait yeni çalışmalar. Okurlar 1969-1971 yıllarına ne olduğunu merak edebilirler, çünkü yazar bir keresinde 1944'ten 1945'e kadar (gerçekten) ortadan kaybolmuştu. Ancak bu kez değil. Günler Tepelerden Aşağı Vahşi Atlar Misali (Black Sparrow Yayınevi, 1969) 1968'in sonlarına ve 1969'un çoğuna ait şiirlerin yanısıra elinizdeki bu kitabın ilk üç bölümüne alınmayan 5 adet önceden basılmış el-kitabından seçilmiş şiirleri içermektedir. Bülbül Bana Şans Dile (Black Sparrow Yayınevi, 1972) 1969'un sonlarından 1972'nin başlarına dek yazılmış şiirleri içerir. Sonuç olarak, eleştirmenlerim, okurlarım, dostlarım, düşmanlarım, eski sevgililerim ve yeni sevgililerimin bilgisine, Günler, Bülbül ve de okuyacağınız bu kitap geçen ondokuz yılda yazdığım en iyi şiirlerimi kapsamaktadır diyebilirim.

Bu bölümlerin her biri özel anılar çağrıştırıyor. Elleriyle Yakalar Yüreğimi için New Orleans'a gitmem istendi. Yayıncı her şeyden önce doğru dürüst bir insan olup olmadığını görmek istemişti. Sam Amca'ya çalıştığım Postane'nin Ek Terminal'inin hemen altında treni yakalayıp, bar vagonunda oturmuş viski ve su içerek son hızla New Orleans'a, antika bir matbaası olan eski bir sabıkalı tarafından ölçülüp biçilmeye gidiyordum. Jon Webb çoğu yazarın (kendisi Sherwood Anderson, Faulkner ve Hemingway gibi bazı iyi yazarlarla tanışmıştı) daktilolarından uzaktayken çekilmez insanlar olduklarına inanıyordu. Vardığımda beni karşıladılar, Jon ve karısı Louise ile iki hafta boyunca içki içip konuştuk, sonra Jon Webb şöyle dedi, "Sen piçin birisin, Bukowski, ama yine de basacağım yazdıklarını." Şehirden ayrıldım. Ama hepsi bununla bitmedi. Çok geçmeden iki köpeklerini de alıp Los Angeles'a geldiler ve berduşlar sokağının

hemen dibinde yeşil bir otele yerleştiler. İkinci kontrol. İçki ve muhabbet. Hâlâ piçin biriydim. Elveda. Bolca ayrılık ve tren pencerelerinden el sallamaca. Louise camın öbür tarafında ağlıyordu. Elleriyle Yakalar Yüreğimi basıldı. . .

Ölümeli'ndeki Haç'taki şiirlerin büyük bölümü 1965 yılında New Orleans'ta çok sıcak, lirik bir ay boyunca yazıldı. Sokakta yürürken sendeliyordum, ayıkken sendeliyordum, kilise çanlarını, yaralı köpekleri, yaralı kendimi duyuyordum. Elleriyle Yakalar Yüreğimi yayımlandıktan sonra çökmüş, baygın düşmüştüm, ve Jon ve Louise beni tekrar New Orleans'a getirmişti. Evlerinin köşesine çok yakın bir yerde şişman, iyi kalpli bir kadınla oturuyordum, (ölmüş olan) eski kocası orta siklet ya da hafif orta sıklıkta dünya şampiyonluğunu kıl payı kaçırmış, hangisiydi unuttum. Her gece Jon ve Louise'in evine gidiyordum ve mutfakta küçük bir masada sabahlara kadar içiyorduk, biz içip muhabbet ederken karafatmalar önümüzdeki duvarda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu (özellikle de duvar prizindeki çıplak bir ampulün etrafında dolanmaya bayılıyorlardı).

Eve dönüp sabah 10:30'da bulantıyla uyanıyordum. Giyinip Jon'un evine yürüyordum. Matbaa sokak seviyesinden aşağıdaydı, kapıyı çalmadan önce içeriye bir dikiz atardım. Camdan görüyordum kendisini, sakın, hiç de akşamdan kalmamış, sapasağlam, mırıldanıp matbaaya Haç'ın sayfalarını

besliyordu.

"Şiir var mı, Bukowski?" derdi içeri girdiğimde. (Dikkatli olmak zorundaydınız: hazır bir matbaaya şiirleri beslemek kolayca gazeteciliğe dönüşebilirdi.)

Eğer elimde bir kaç şiir yoksa Jon hemen kıllaşırđı. O zamanlar o piçin yanında bulunmak o kadar da hoş bir şey değildi, kendimi odamda daktiloyla boğuşurken buluyordum. Akşam kendisi-

ne bir demet şiir getirirsem keyfi düzeliyordu.

Böylece şiir yazmayı sürdürdüm. Karafatmalarla içiyorduk, ev küçüktü, ve 5, 6, 7 ve 8. sayfalar küvete yığılmıştı, kimse banyo yapamıyordu, 1, 2, 3 ve 4. sayfalar büyük bir sandıktaydı, ve çok geçmeden hiçbir şey koyacak yer kalmamıştı. Her yerde iki buçuk metrelik sayfa yığınları vardı. Aralarında çok dikkatli dolaşıyorduk. Küvet çok işe yaramıştı ama yatak yolu tıkiyordu. Bu yüzden Jon, atılmış kerestelerden küçük bir asma kat yaptı. Bir de merdiven. Jon ve Louise orada bir şiltenin üzerinde yattılar, yatağı da birine verdiler. Zeminde sayfaları yığmak için daha fazla yer açılmıştı. "Bukowski, her yerde Bukowski! Kafayı yiyeceğim!" diyordu Louise. Karafatmalar dolanmayı, biz içki içmeyi, matbaa da şiirlerimi yutmayı sürdürdü. Çok tuhaf bir dönemdi, ve böylece Haç tamamlandı...

John Thomas'ın evine gidip bütün gece takılıyordum. Hap çakıp içki içiyor, muhabbet ediyorduk. Yani, John hap çakıyor ben hap çakıp içki içiyordum, ikimiz muhabbet ediyorduk. O zamanlar John her şeyi kaydetmeyi huy edinmişti, iyi ya da kötü, sıkıcı ya da ilginç, yararlı veya beş para etmez her şeyi. Ertesi gün konuşmalarımızı dinliyorduk ve harcadığımız zamana değiyordu, en azından benim için. Çoğu zaman, en azından kafam kıyakken, ne kadar salak, zorba ve kaymış olduğumu anlayabiliyordum. Bazan da kafam kıyak değilken.

Bu kayıtlar sırasında, bir keresinde John bir kaç şiirimi getirip okumamı istedi. Götürdüm. Ve şiirleri orda bırakıp tamamen unuttum. Şiirler çöple birlikte atılmış. Aylar geçti. Bir gün Thomas aradı. "O şiirlerden sıkı bir kitap çıkardı, Bukowski." dedi. "Hangi şiirlerden, John ?" Şiirlerimin kaydını çıkarıp tekrar dinlediğini söyledi. "Kasetten dinleyip daktilo etmem gerekecek, adamın anasını beller," dedim. "Ben yazarım senin için."

Tamam, dedim ve çok geçmeden daktilo edilmiş şiirler elimdeydi.

Tam da o günlerde aşınmış yüksek alnının üzerindeki kızıl saçları dökülmekte olan, titiz ve nazik, belli belirsiz sürekli sırıtan bir adam uğruyordu. Büro mobilya ve malzemeleri satan bir şirkette müdürlük yapıyordu ve nadir bulunan kitap koleksiyon-cusuydu. Adı John Martin'di. Şiirlerimin bazılarını elkitabı olarak basmıştı. Mutfağında karşısında oturmuş bira içip elkitap-larını imzalarken o da çekleri yazıp duruyordu. Çok geçmeden Amerika'nın öncü şiirlerinin büyük çoğunluğunu yayınlayacak olan yayınevi, Black Sparrow Press böylece hayata geçmiş oluyordu, ancak o zamanlar bunu ikimiz de bilmiyorduk.

John Martin'e, Thomas'in kasetten benim için daktilo ettiğı şiirleri gösterdim. Çıkarttığı şiirleri kontrol ettim, gerçekten dikkatli, kusursuz çalışmıştı. John Martin şiirleri alıp eve götürdü ve bir kaç gün sonra beni aradı: "Burda tam bir kitap var ve bunu kendim basacağım." Ve işte böylece

neredeysse kaybolan bazı şiirler bulunup kitap formunda basılmış oldu ve Black Sparrow uçuşa geçti. Kitaba Dehşet Caddesi ve Izdırap Yolu'nda adımı verdim.

1955 ve 1973 arasında yazılmış bu şiirlere baktığımda (çeşitli nedenlerle) en çok son şiirleri beğendiğimi görüyorum. Bundan da memnunum. Elbette gelecekte yazacağım şiirlerin nasıl olacağı veya başka şiirler yazıp yazmayacağım konusunda hiç fikrim yok, çünkü ne kadar yaşayacağımı bilmiyorum, ama şiir yazmaya oldukça geç, 35 yaşında başladığıma göre bana fazladan bir kaç yıl tanıyacaklarını sanıyorum. Bu arada, okuyacağınız bu şiirlerle yetinmek durumundayız.

Charles Bukowski 30 Ocak 1974

ELLERİYLE YAKALAR YÜREĞİMİ

ŞİİRLER 1955-1963

Uzan

uzan ve bekle bir hayvan misali

>yaprakların trajedisi

kuraklığa uyandım ve eğreltiotları ölüydü,

saksı çiçekleri mısır gibi sararmış;

kadınım gitmişti

ve boş şişeler kanı çekilmiş cesetler gibi

sardı beni işe yaramazlıklarıyla;

güneş hâlâ iyiydi ama,

ve ev sahibemin notu bükülmüş

hoş ve talepsiz sararmışlığında; şimdi gereken

iyi bir komedyendi, eski tarz bir şakacı

absürd acı üzere şaka yapacak; acı absürddür

çünkü vardır, hepsi bu;

dikkatle traş ettim eski bir jiletle

bir zamanlar genç olan ve
dehası olduğu söylenen adamı; ancak
yaprakların trajedisi bu işte,
ölü otlar, ölü bitkiler;
ve karanlık bir hole yürüdüm
ev sahibemin dikildiği
tüm nefretiyle dediğim dedik,
sallayıp şişman, terli kollarını
canın cehenneme diye yırtınıp
yırtınıp kira kira diye
çünkü yamuk yapmıştı dünya
ikimize de.

>şiiirlerimi alan orospuya
kimisi uzak tutmamızı söyler kişisel pişmanlığı
şiiirden,
soyut takılmamızı, bunda biraz mantık var,
ama allahaşkına;
oniki şiiirim gitmiş ve kopyaları yok
ve resimlerim de
sende, en iyileri; canilik bu;
ezip yok etmeye mi çalışıyorsun beni, diğerleri gibi?
paramı niye almadın? genelde alırlar
köşede hasta uyuyan sarhoşun ceplerinden.
bir dahaki sefere kolumu al ya da bir ellilik

ama Şiirlerimi alma:

ben Shakespeare değilim

ama bir zaman gelecek ki

artık Şiir çıkmayacak, soyut ya da değil;

para her zaman varolacak ve orospular ve sarhoŐlar

ta ki son bombaya kadar,

ama Tanrının dediği gibi,

bacak bacak üstüne atarken,

anlıyorum nasıl olup da bir sürü Şair yaratıp

bir o kadar Şiir

yaratmadığımı.

>marilyn m.'ya

parlak kllere kavuŐurken hevesle,

vanilyalı gözyaŐlarının hedefi

mum ışığı oldu erkeklere kendinden emin vücudun

karanlık gecelerde,

ve Şimdi daha karanlık gecen

mumun uzamından

ve seni unutacağız, her nasılsa,

bu da pek hoş değil

ama gerçek bedenler daha yakın

ve solucanlar kemiklerin için can atarken,

Öyle isterdim ki sana söylemeyi:

bu, ayların ve fillerin

zalim hükümdarların ve kahramanların ve karıncaların

ve kurbağaların kaderidir,

ancak, bize birşey verdin sen,

ufak çaplı bir tür zafer,

ve bu yüzden diyorum ki: güzel

artık kederlenmeyelim;

kuruyup fırlatılmış bir çiçek misali,

unutur, hatırlarız,

bekleriz, çocuk, çocuk, çocuk,

tam bir dakikalığına içkimi kaldırıyor

ve gülümsüyorum.

>borodin'in yaşamı

bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde

sadece bir kimyager olduğunu hatırla

dinlenmek için müzik yazan;

evi tıkabasa insanla dolardı:

öğrenciler, sanatçılar, ayyaşlar, berduşlar,

ve hayır demeyi hiç bilemedi.

bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde

karısının bestelerini

kedi kutularını sıraya koymak için kullandığını hatırla

ya da ekşi süt kavanozlarını kapatmak için;

astımlıydı kadın ve uykusuzluktan muzdarip

ve az pişmiş yumurtayla beslerdi kocasını

ve evdeki seslerden kurtulmak için
kafasını örtmek istediğinde
sadece çarşafı kullanmasına izin verirdi;
üstelik genellikle biri olurdu
yatağında
(ayrı uyurlardı fırsat bulup da
uyuyabildiklerinde)
ve tüm sandalyeler genelde
kapılmış olduğundan
eski bir şala sarınıp
merdivenlerde uyurdu çoğunlukla;
tırnaklarını ne zaman kesmesi gerektiğini söylerdi kocasına,
ne zaman şarkı söylememesi gerektiğini ya da ıslık çalmaması
çayına fazla limon koymaması
ya da ne zaman kaşığıyla limonu ezmemesi gerektiğini;

2 Numaralı La Minör Senfoni

Prens İgor

Orta Asya Steplerinde

gözlerini koyu bir bez parçasıyla

örterek uyuyabiliyordu sadece;

1887'de bir dansa katıldı

Tıp Akademisi'nde

renkli ulusal kostümüyle;

nihayet fevkalade neşeli görünüyordu

ve yere düştüğünde,

soytarılık yapıyor sandılar.

bir dahaki sefere Borodin dinlediğinde,

hatırla...

>bedava

numaralı tribündeki

saçları kızıl boyalı fıstık

memelerini bana yaslayıp

konuştu durdu Gardena'dan

poker salonlarından

bense sigara dumanı üfledim

suratına

ve tepede gördüğüm

Van Gogh sergisinden

bahsettim

ve o gece

onu eve götürdüğümde

Big Red şimdiye dek gördüğüm

en iyi attı,

dedi

ben soyunana kadar. Ama düşünüyorum da

galiba Van Gogh sergisinde

50 sent ücret

aldılar.

>edebi bir aşk

onu her nasılsa yazışma ya da şiir veya dergiler yoluyla tanıdım ve bana tecavüz ve şehvet konulu çok seksî şiirler yollamaya

başladı,

ve işin içine biraz da entellektüellik karışınca biraz kafam karıştı ve arabama atlayıp Kuzey'e sürdüm; uykusuz, akşamdan kalma, yeni boşanmış, işsiz, yaşlanmış, yorgun, beş on yıldır çoğunlukla uyumak ister bir halde, sonunda moteli buldum küçük güneşli bir kasabada toprak bir yol üzerinde ve orda oturup bir sigara tütürdüm düşündüm, gerçekten delirmiş olmalısın diye, ve bir saat geç çıktım kadınla buluşmaya, epey yaşlıydı, neredeyse benim kadar, pek seksi değildi ve bana çok sert, ham bir elma verdi kalan dişlerimle çiğnediğim; adı konmamış bir hastalıktan ölüyormuş astım gibi bir şeyden, ve sana bir sır vermek istiyorum, dedi, ben de biliyorum; bakiresin, 35 yaşındasın, dedim, ve bir defter çıkardı, on-oniki şiir: bir ömürlük çalışma ve okumak zorunda kaldım ve anlayışlı olmaya çalıştım ama çok berbattılar.

sonra onu bir yere götürdüm, boks maçlarına ve ellerini kenetleyip dumanın içinde öksürdü ve etrafa bakınıp durdu bütün insanlara ve sonra da boksörlere.

sen hiç heyeenanlanmazsın, değil mi?, dedi.

ama o gece tepelerde epey heyecanlandım,

ve onunla iki-üç kere daha buluştum

şiirlerinin bazılarında yardımcı oldum

ve dilini boğazımın yarısına kadar soktu

ama ondan ayrıldığımda

hâlâ bakireydi

ve berbat bir şair.

düşünüyorum da bir kadın açmamışsa bacaklarını

35 yıl

iş işten geçmiştir

aşk için de

şiir için de.

>ikizler

piçin biri olduğumu ima ederdi zaman zaman ve ben de ona

Brahms dinlemesini

söylerdim, resim yapmayı ve içki içmeyi öğrenmesini ve

köle olmamasını söylerdim,

kadınlara ve paraya

ama bağırdı bana, Allahaşkına anneni unutma,

vatanını unutma,

hepimizi öldürürsün sen!...

babamın evinde dolanıyorum (20 yıl aynı işte çalışıp hâlâ 8.000 dolar borçlu olduğu evde) ve ölü ayakkabılarına bakıyorum ayaklarının deriye verdiği şekle, öfkeyle gül fidanları dikiyormuşcasına, dikiyordu da, ve sönmüş sigarasına bakıyorum, son sigarasına ve o gece uyuduğu son yatağa, ve yatağını düzeltmek geliyor içimden ama yapamam, çünkü bir baba öldükten sonra bile hep evin efendisidir; sanırım böyle şeyler defalarca yaşanmıştır ama elimde değil düşünüyorum

sabahın yedisinde mutfakta yerde ölmek başka insanlar yumurta kızartırken o kadar zor değil kendi başına gelmedikçe.

dışarı çıkıp bir portakal alıyorum ve parlak kabuğunu soyuyorum; herşey hâlâ yaşıyor: çimler oldukça iyi büyüyor, güneş, çevresinde bir Rus uydusunun tur attığı ışınlarını gönderiyor, bir yerlerde bir köpek anlamsız havlıyor, perdelerin gerisinde komşular gözlüyor, ben burada bir yabancıyım, ve biraz da (herhalde) hergele sayılırım, ve eminim resmimi bayağı iyi çizmiştir (benim oğlan ve ben dağ aslanları gibi kapışırđık) ve herşeyi Duarte'de bir kadına bırakmış diyorlar ama umurumda değil - hepsini alabilir: o benim babamdı

ve öldü.

içerde, açık mavi bir takım deniyorum üzerimde

şimdiye kadar giydiğim herşeye beş basar

ve rüzgârda bir korkuluk misali sallıyorum kollarını

ama faydasız:

onu canlı tutamıyorum

ne kadar nefret etmişsek edelim birbirimizden.

tıpatıp benziyormuşuz birbirimize, ikiz olabilirmişiz

ihhtiyar ve ben: millet öyle

diyor, çiçek soğanlarını eleğin üzerine koymuş

ekilmeye hazır

ben 3. caddeden bir orospuyla düzüşürken.

pekâlâ, bu anı bize bağışlayın: ölmüş babamın takımı üzerimde aynanın karşısında ayakta ölmeyi bekliyorum ben de.

>los angeles müzesinde yağmur yağdığı gün

yahudi eğildi ve

öldü. 99 makineli tüfek

Fransa'ya gönderildi, üçüncü yarışı biri kazandı ben tek parça eski bir uçağın pervanesini

incelerken

tek gözü bağlı bir adam geldi yanıma, yağmur yağmaya

başladı, yağdı yağdı ve ambulanslar

birlikte dolaştı

sokaklarda, ve herşey

uygun şekilde sıkıcıysa da

anın keyfini çıkardım

New Orleans'ta

çukulatayla idare edip

Fransızca ismi olan bir arka sokakta

güvercinleri seyrederek geçirdiğim günlerdeki gibi

arkamda nehir

bir körfeze dönüşürken

ve bulutlar hasta gezinirken

Sezar'ın bıçaklandığı günlerde ölmüş bir

gökyüzünde,

ve o zaman kendime söz vermiştim

bir gün bunları olduğu gibi

hatırlayacağıma dair.

adamın biri yanıma geldi ve öksürdü. yağmur kesilir mi dersin? dedi. cevap vermedim, eski pervaneye dokundum ve çatıda dünyanın ucundan aceleyle atlayan karıncaları dinledim, çek git, dedim, çek git yoksa görevliyi çağırırım.

>öğleden sonra 2 birası

hiçbir şeyin önemi yok

bir yatakta debelenmekten başka

ucuz hayaller ve bir birayla

yapraklar ölürken ve atlar ölürken

ve ev sahibeleri koridorlarda dikmiş gözlerini bakarken;

canlıdır müziği çekilmiş perdelerin,

sinek sürüleri

ve patlamalar sonsuzunda

son insan'ın mağarası;

hiçbir şeyin önemi yok sızdıran lavabodan başka,

boş şişeden,

keyiften,

kıstırılmış

bıçaklanmış ve traş edilmiş gençlikten başka,

kendisine sözcükler öğretilip

ölsün diye

arkası yastıkla desteklenmiş

gençlikten başka.

>pazar ressamı

son iki Pazar resim yaptım;

fazla değil, haklısınız,

ama bu turnuvada büyük hayaller yıkılır;

tarih elbisesini çıkarır ve bir orospuya döner,

ve sabah uyanıp

kanatlarını gölgeler misali çırpan kartallar gördüm;

çöp kutumun alevlerinde

Montaigne ve Phidias'la karşılaştım,

sokaklarda kafalarını kemirgenlerle sallayan

barbarlara rastladım;

yaramaz çocuklar gördüm mavi küvetlerde

eksik bitki gövdeleri gördüm çiçekler kadar güzel

ve içki-almaz son meteliğine kızgın

bar-sineğini gördüm;

don gecelerinde, mezarında öksürdüğünü duydum

Domenico Theotocopulos'un;

ve boyu bir ev sahibesinden uzun olmayan,

saçları kızıl boyalı Tanrı bana saati sordu;

aynamda aşıkların gri otlarını gördüm

bir manyağın alkışıyla sigaramı yakarken;
Cadillac'lar karafatmalar gibi dolaştı duvarlarımda,
süs balıkları dolaştı çanağımda, elle eğitilmiş kaplanlar;
evet, birkaç Pazardır resim yapıyorum-
gri değirmen, yeni asi; berbat aslında;
tiner ve kloru batırmalıyım yumruğumu,
Andernach'a ve elmalara ve aside,
ama o zaman size şunu söylemeliyim ki burada
gözleme hamuru karan ve şarkı söyleyen bir kadın var,
ve boya, planıma şeker gibi yapışıyor.

>ihtiyar şair

cebimde eski bir Spad fotoğrafıyla takılmaktansa

otların arasında tilkiyle olmayı yeğlerdim tabii

örs korosunun sesine kulak vermeyi ve bacaklar bacaklar

bacaklarını

kafalarına kadar kaldıran kızlar, kukuları hariç herşeyi gösteren, ama şu anda ölmüş de olabilirdim

her yerde uğursuz rüzgâr esiyor

Keats ölmüş

ve ben de ölüyorum.

çünkü bedeni, zihni

ve şanslı kokmuş ihtiyar bir şair kadar boktan,

çürümüş bir şey yoktur,

atlar sadece kaybetmeye koşarken,

Vegas barbut kanseri dadanmış ince yeşil cüzdana,

Shostakovich kabak tadı vermiş

ve kamışla içilen kutu biralar,

ağız ve kafa dağılmış

delikanlı muhitlerinde.

sıcak öğle penceresinde

elimi savurup ıskalıyorum vızıldayan sineği,

behey, gökgürültüsü gibi ağır devriliyorum

ama aşağıdan anlarlar:

ya sarhoştur ya da oluyordur,

koridorda anlamsız başını sallayan ihtiyar şairin biri,

sopasını masum köpeklerin

sırtında kıran

ve güneşinden geriye kalanı

tüküren.

postacı ona küçük bir şey getirir

alıp odasına çıkarır

bir gül misali açar,

ardından yüksek sesle boş yere bağırır,

ve tabutu

cehennemden notlarla doludur.

ama sabah görürsünüz onu

küçük zarflarıyla çıkarken,

hâlâ dertli

kira

sigara

şarap

kadınlar

atlardan yana, hâlâ kafasında

Eric Coates, Beethoven'in 3. Senfonisi ve Şikago'nun üç aydır bırakmadığı bir şey ve kese kâğıdında şarabı ve Pall Mall'ları. Ağustos'ta 42 yaşında, 42, beyninde volta atan ve düşüncelerini tuşlara ulaşmadan kemirip yutan sıçanlar, ihtiyar şairler yaşlı ibneler kadar berbattır: epey aykırı bir durum sözkonusu: yayıncılar teşekkür ederler gönderdiğiniz için ancak ne yazık ki... yıkıl

devril

yürü

karanlık koridorda kadınsız bir koridorda son yumurtayı soymaya ve tuşların başına otur: tıkr tıkr tıkr,

televizyon seslerinin üzerine karyola gıcırıtlarının üzerine, tıkr tak tıkr tak: bir ihtiyar şair daha çürüyor.

>yarış

böyledir işte

kaydığın zaman,

işin bittiğinde kurmalı bir gramofon misali

(hatırlar mısınız onları?)

ve şehre inip

delikanlıların yumruklaşmasını seyredersin

ama dolgun sarışınlar

başkasıyla otururlar

ve filmin birindeki bir serseri gibi yaşlanmışsındır

kafatasında puro, göbeğinde yağ,

ancak beş parasız,

hiç akıllanmamış, maddiyattan bihaber,
ama her zamanki gibi
kavgaların çoğu boktandır,
ve sonra
otoparka dönüp
oturur ve gitmelerini seyredersin,
son puronu yakar
ve yaşlı arabayı çalıştırırsın,
yaşlı araba, pek de genç sayılmayan adam
caddede ilerlerken
kırmızı ışık durdurur
zaman hiç de önemli değilmişcesine,
ve sağına yanaşırlar:
bir araba dolusu genç,
ve gülerler,
seyredersin uzaklaşmalarını
ta ki
arkanda biri kornaya basıp da
yaşamının geri kalan kısmına
döndürene dek seni.
açması, kendine acıyarak,
köklersin gazı sonuna kadar
yetişirsin gençlere,
geçersin gençleri

ve direksiyonu kavrayıp
tüm sevgileri yitirmişcesine,
yarışırsın onlarla
plaja kadar
puronu ve çeliğini savurup,
gülerek,
onları okyanusa götürmek istersin
son denizkızına,
yosun ve köpekbaliğine, neşeli balinaya,
bedenin, saatin ve dehşetin sonuna,
ve nihayet onlar dururlar
ve sen
okyanusuna doğru devam edersin,
puron yakar dudaklarını
bir zamanlar aşkın yaktığı gibi.

>vegas

resmini yapmak istediğim donmuş bir ağaç vardı
ama kabukları döküldü
ve sabahın üçbuçüğünde
Vegas'ta bir güneş şemsiyesini seyrederken
öldüm tırnaksız ve Atlantic Monthly'nin bir sayısı olmadan
yanımda, Milano'nun bombalanışına ağlayan güvercinler misali haykırdı
pencereler
ve ben sıçanlarla yaşamak için dışarı çıktım ama ışıklar fazla parlaktı

iyisi mi ben de geri dönüp bir şiir kursuna katılayım diye düşündüm:

harika bir ceylan tasviri

cehennemdir;

haç pencereme sinek gibi yapışmış,

anamın nefesi küçük yaprakları hışırdadır

zihnimde;

ve otostopla döndüm Los Angeles'a akşamdan kalma bulutların

arasından

cebimden bir mektup çıkarmış okuyordum o da nedir?, dedi tır şoförü, ben de dedim ki, Kuzey'de kızın biri var, eskiden Pound'la yatardı, bana H.D. bizim en büyük yazanımızdı demeye çalışıyor; Hilda bize porselenlerle birlikte birkaç tane de pembe Yunan tanrısı vermişti, ama yazılarını okuduğum halde hâlâ kemiklerimden 140 tane buz sarkıyor.

L.A.'a kadar gitmiyorum, dedi tır şoförü.

eyvallah, dedim, zambaklar bizimle aynı kafada ve bir gün döneriz eve hep birlikte.

aslında, dedi, yolumuz

buraya kadar.

tabii ben de bastım küfürü; porsumuş yaşlı orospu zaman,

memelerinde hayallerin ekşimik tadı var...

beni çölün ortasında

indirdi;

ölmek ölmektir ölmektir ölmek,

mahzenlerde eski gramofonlar,

joe di maggio,

dergiler soğanların yanında...

eski bir Ford aldı beni 45 dakika sonra ve, bu defa, çenemi kapalı tuttum.

>güneşin yüzü

güneşin yüzü denli muhteşemdir boğalar
ve bayat kalabalıklar için öldürseler de onları,
boğadır ateşi yakan,
her ne kadar korkak boğalar da varsa da
korkak matadorlar ve korkak erkekler gibi,
genel olarak boğa saftır
ve saf ölür
sembolden, hiziplerden ya da sahte aşklardan uzak,
ve onu sürükleyip götürdüklerinde
ölen bir şey olmaz,
bir şey geçmiştir
ve neticede kokuşmuş olan,
dünyanın kendisidir.

>konuşanlar

çocuk, çamurlu ayaklarıyla delip geçiyor
ruhumu,
resitallerden, virtüözlerden, orkestra şeflerinden bahsediyor,
Fransız sosunun içinde ne olduğunu bilmeyen
sefil bir kadın garsonun hatasını
nasıl düzelttiğinden bahsediyor,
sanat geyiği yapıyor ta ki ben
sanattan nefret edene kadar,
ve bara gitmekten ya da

alyanslarına, ve yarışları seyretmekten,

bu gevezelik ve lakırdı olmadan

olayları izlemekten daha temiz bir şey olamaz,

çene, çene, çene,

küçük ağız çalır, gözler kırılır,

bir çocuk, delikanlının biri, sanatla kafayı yemiş,

anasının eteğine asılır gibi,

ve merak ediyorum kaç bin tane var

bu memlekette böyle

yağmurlu gecelerde

güneşli sabahlarda

huzurlu olması beklenen akşamlarda

konser salonlarında

kafelerde

şiiir dinletilerinde konuşan, tartışan, kafa siken.

sıkı bir karıyla yatağa giden bir domuz misali ve artık kadını istemiyorsundur.

>papaz ve matador

ağır Meksika havasında boğanın ölüşünü izledim

kulağını kestiler, ve muhteşem kafası

bir kaya parçasından daha ürkütücü değildi.

sonraki gün arabayla dönerken Kilise'ye uğradık ve altın kırmızısı ve mavi çiçeklerin rüzgârda kaplanlar misali savruluşunu izledik.

bunu şike vurun: boğa, ve İsa'nın kalesi: dizleri üstündeki matador; bebeği, ölü boğa; ve papaz pencerede dikmiş gözlerini bakıyor kafesteki bir ayı misali.

pazar yerinde tartışabilirsin ve şüphelerini

ipekten sicimlerle çekiştirebilirsin: sana söyleyeceğim tek şey

şu: ikisinin tapınağında da yaşadım,

inanarak herşeye ve hiçbir şeye -belki şimdi onlar da

>aşk & şöhret & ölüm

penceremin önünde oturuyor şimdi

pazara giden yaşlı bir kadın gibi;

oturup seyreder beni,

sinir içinde terler

tellerin ve sisin, ve köpek havlamalarının arasında

ta ki ben, aniden

bir gazeteyle sinekliğe patlatana kadar

bir sineğe yapıştırırcasına

ve, çılgılığı duyabilirdiniz

bu gösterişsiz şehrin üzerinde,

ve sonra çekip gitti.

böyle bir şiiri bitirmenin yolu aniden susmaktır.

>babam

yanında bir parça karbon kağıdı,

bir çakı ve bir kırbaç taşırdı

ve geceleri

kafasını korumak için

battaniyeyle örterdi

ta ki bir sabah Los Angeles'ta

kar yağana kadar;
yağdığını gördüm,
ve babamın hiçbir şeyi kontrol edemediğini
anladım,
ve sonra
biraz daha büyüüp
ilk yük vagonuyla kaçtığımda,
orada kirecin içinde
oturdum,
hiçbir şeye sahip olmamanın
sönmüş kirecinde,
çöle gidiyordum
ilk defa
şarkı söyledim.

>tekil benlik
şu küçük tepeler var
denize bakar
ve zaman gece, gecenin geç saati;
uyuyamıyorum bir süredir,
yukarda bıraktım arabamı
çelikten bir zebella gibi,
sürünerek iniyorum tepelerden,
kaya parçalarını ufalayıp
ve beyinsiz cılız deniz bitkileri

iziyor her yerimi,
aşağı iniyorum
hantal, uyumsuz,
sahilde garip bir yaratık,
ve etrafım âşıklerle sanlı,
iki-başlı canavarlar
dönüp
tekil bir benliğin
manyaklığına bakıyorlar;
utanmış, aralarından geçiyorum
deniz darbelerini
beyaz duvarlara eviren
bir sıra ıslak kayaya tırmanmaya;
ayışığı ıslak
kel kayanın üzerinde
ve şimdi buraya ulaştım ya
burda olmak istemiyorum
deniz leş kokuyor
ve sifon sesleri çıkartıyor
tuvalet gibi,
ölmek için kötü bir yer;
ölmek için her yer kötüdür,
ama tanıdık duvarları
ve tozlu lambaları olan

sarı bir oda daha iyi; onun için...

tabii yine aptalca;

aslanların ülkesinde bir çakal gibi,

geri dönüyorum aralarından

geçip, battaniyelerinin

ve ateşlerinin ve öpüşmelerinin

ve kumlu tepinmelerinin arasından,

tepeyi tırmanıyorum

daha kötüsü, toprak parçalan sığratıyorum,

ve siyah gökyüzü, siyah deniz

arkamda kalıyor

oyunu kaybetmiş,

ve ayakkabılarımı bıraktım aşağıda

onların yanında iki boş ayakkabı,

ve arabada

çalıştırıyorum motoru,

farları yakıp uzaklaşıyorum,

sola kırıp Doğu'ya sürüyorum,

tırmanıp ülkeyi, tüyüyorum,

çıplak ayaklar aşınmış tırtıklı lastikte

uzağa gidiyorum

başka bir yer

aramaya.

>340 dolarlık at ve yüz dolarlık fahişe

sakin bir şair olduğum fikrine kapılmayın; herhangi bir gün
alyanslarında görebilirsiniz beni yan sarhoş
sprinterlere, sonturculara ve safkanlara para basarken,
ama size söyleyeyim, orda bazı karılar olur ki
para nerdeyse oraya yerleşirler, ve bazen bu
fahişelere baktığında bu yüzdolarlık fahişelere
merak edersin acaba doğa dalgasını mı geçiyor diye
bu kadar meme ve göt bahşedip böyle de güzel
ayarlamakla, bakıyorsun, bakıyorsun,
bakıyorsun ve inanamıyorsun; sıradan kadınlar var
ve bir de başka bir şey var ki sana
tabloları yırtma ve Beethoven'in albümlerini
klozetin kapağında parçalama isteği veriyor; her neyse, sezon
boktan geçiyordu ve pornocu abiler basılıyordu,
bütün amatörler, yapımcılar, kameramanlar,
esrar torbacıları, kürk satıcıları, ve
giyenler, ve o gün Saint Louie koşuyordu:
dışardan atak yapar burun farkıyla kaybederdi;
kafası aşağıda koşardı ve zorluydu ve de çirkin
ve l'e 35 veriyordu, bir onluk bastım.
joker atı dışarı aldı
ta çitin yanına yalnız koşsun diye
mesafenin dört katını koşmak zorundaysa da,
ve koştu da

tüm mesafeyi en dış kulvardan

bir mil yerine iki koştı

ve de delirmiş gibi kazandı

yorulmamıştı bile,

ve sarışınların en dolgunu

sırf göt ve meme,

bahis gişesine geldi benimle.

karyola yaylarından kıvılcımlar çıkıp

duvarlarda patladı ama

o gece onu parçalayamadım.

sonra Old Grandad viskisi içip

donuyla otururken yatakta

dedi ki

senin gibi bir herif

böyle bir çöplükte ne yapıyor?

şairim ben

dedim

güzel başını geriye atıp güldü.

sen? sen... şair mi?

sanırım haklısın, dedim, sanırım haklısın.

ama yine de güzel görünüyordu bana, yine de güzel, ve herşeyi, bu şiiri yazan çirkin bir ata borçluydum.

II

ÖLÜMELİNDEKİ ÇARMIH ŞİİRLER 1963-1965

karanlık boştur;

kahramanlarımızın çoğu

yanılmışlar

>sineklikteki manzara

odada yürüyorum

son duvara

son pencereye

kollarıyla dünyayı sarmış

kollarıyla beni sarmış

son güneşe

balıkçıl kuşunun ölüm-fısıltısını duyuyorum

nerdeyse kayaya dönmüş deniz-yaratıklarının

kemikten düşüncelerini duyuyorum;

bir ruh gibi kısıtılmış

ve sineklerle lekelenmiş bu sineklik,

gerginliklerim ve lanetlenmişliğim

bir domuzunkilerdir,

pembe güneş pembe güneş

kutsallığından nefret ediyorum

sürüklersin yaldızlı yaşam haçım

benim parmaklarım ve ayaklarım ve yüzüm

karın olacak bu afilli fahişeye düşerken

sen de bir gün boşuna ölmelisin

benim

boşuna yaşadığım gibi.

>ölümündeki haç

evet, söğütlükten yükselir, sanırım

ağırbaşlı dağlar söğütlükten yükselir

ve pumalarla tüysüz şeftalilere aldırmadan

alır başlarını giderler

bu dağlar biraz

hafızası kötü, alışveriş sepetli

bir kadına benzerler.

bir lavabonun içindeyiz biz. fikir bu

işte. kumların içinde ve ara sokaklarda,

yumruklanmış bu topraklar, tokatlanmış, bölünmüş,

ölümündeki bir haç gibi tutulmuş,

alınan, satılan, tekrar alınan ve

tekrar satılan bu ülke, savaşlar çoktan bitmiş,

İspanyollar İspanya'ya dönüp yüksüklerine

doluşmuşlar yine, ve şimdi

emlakçılar, kadastrocular, ev sahipleri, ekspres otoyol

mühendisleri tartışıyorlar, bu onların toprağı ve ben

üzerinde yürüyorum, ve kısa bir süreliğine üzerinde yaşıyorum

burada Hollywood yakınlarında odalarında

parlak plaklarını dinleyen genç adamlar görüyorum

ve müzikten bıkmış yaşlıları da düşünüyorum

herşeyden bıkmış, ve bazen sanırım

ölüm de intihar gibi isteğe bağlıdır, ve burada toprağı
kavramak için en iyi yol Büyük Merkez Çarşf ya
gitmektir, yaşlı Meksikalı kadınları görmektir,
ve yoksulları... eminim bu aynı kadınları
yıllar önce
aynı genç Japon tezgâhtarlarla tartışırken
görmüşsünüzdür;
kıvrak zekâlı, bilgili ve
yalçın portakal, elma, avokado,
domates ve salatalık kümelerinin arasında altın gibi parlak -
ve bunların nasıl görüldüğünü bilirsiniz, iyi görünürler
hepsini yiyebilirim sanırsınız
yak bir puro ve tütür uzaklaştır berbat dünyayı.
sonra barlara dönmek en iyisidir, aynı barlara
ahşap, küflü, insafsız, yeşil
barı dolaşan genç,
korkmuş ve bela arayan aynasızıyla,
ve bira hâlâ kötüdür
halihazırda kusmuk ve çürümüşlkle karışan bir yanı
vardır, ve buna aldırmaman için
gölgelerde güçlü olman gerekir, yoksullara ve kendine
ve bacaklarının arasındaki alışveriş torbasına aldırmaman için,
orada avokadolar ve portakallar, taze balık ve şarapla
eğlenirken, kim ister kışı Fort Lauderdale'de geçirmeyi?

25 yıl önce bir fahişе vardı orda
tek gözü perdeli, aşın şişmandı
ve sigara barağından küçük gümüş ziller
yapardı, güneş daha sıcak gelirdi o zamanlar
gerçi bu herhalde doğru sayılmaz ya,
ve alışveriş torbanı alıp
çıkarak yürürsün sokakta
ve yeşil bira asılı durur
midenin tam üzerinde
kısa ve utanılası bir atkı misali, ve
etrafı baktığında artık
yaşlı adamları
görmezsin.

>aynasızlar

üç küçük çocuk bana doğru koşuyorlar

ıslık çalıp

bağırarak

tutuklusun!

sarhoşsun!

ve bacaklarıma

oyuncak coplarıyla

vurmaya başlıyorlar.

bir tanesinin

rozeti bile var, bir diğeri

kelepçeleri var ama ellerim yukarda.

büfeye girdiğimde

dışarda

yuvalarından kovulmuş anlar gibi

dolanıyorlar.

ucuz ufak bir şişe

viski

ve

üç

çukulata alıyorum.

>leydi godiva sayılmaz

kadın sarhoş geldi evime

bir geyik sürükleyip ön verandaya:

o kadar çok kadın var ki dünyayı kurtarmak isteyen

ama kendi mutfaklarını bile idare edemezler,

ama ben...

içeri girdik üç kırmızı

mum yaktım

şarap koydum ve kadının üzerinde notlar

aldım:

enlem arka,

boylam ön

taraf, ve geriye

kalanlar, müthiş, böyle bir kadın

Hot Springs Arkansas'da

bir zinnia çiçeği

bulabilir.

üç hafta boyunca geyik eti yedik.

sonra kirayı ödemek için

ev sahibiyile yattı.

sonra ona bir iş buldum garson olarak.

bütün gün uyuyordum ve o eve geldiğinde

kafamı o hayran olduğu

parlak konuşmalarla

dolduruyordu.

aniden ölüp gitti bir gece, dünyayı

pek de

değiştiremeden.

şimdi erken kalkıp

haldeki yükleme merkezine gidiyorum ve

lahanaların

portakalların

patateslerin

kamyonlardan düşmesini ya da

atılmasını bekliyorum.

öğlene kadar yemek yemiş ve uyuyor oluyorum

kirayı ödediğimi görüyorum rüyamda

daha iyi bir dünyanın bastığı

numaralı

plastik parçalarıyla.

>işçiler

sürekli gülüyorlar

bir tahta düşüp de

birinin suratını dağıttığında

ya da birinin vücudunu

yamulttuğunda

gülmeye devam

ediyorlar,

kötü ışık yüzünden

gözün rengi

ürkütücü şekilde

sarardığında

yine gülüyorlar;

erken yaşta

kırışıklar içinde embesilleşmişler

onun bile şakasını yapıyorlar:

altmış gösteren bir adam

32 yaşındayım

dese,

gülerler

hepsi gülerler;

bazen biraz hava alsınlar diye

dışarı çıkmalarına izin verilir

ama dönmek üzere zincirlenmişlerdir

ki bu zincirleri

kırabilseler

yine de kırmazlar;

dışarda, özgür insanların

arasında bile

gülmeye devam ediyorlar,

duyularını kaybetmiş gibi

topal ve anlamsız

bir biçimde

yürürler; dışarda

bir parça ekmek çiğnerler,

çatır çatır pazarlık eder, uyur, kuruşlarını sayarlar,

saate bakıp

dönerler;

bazan işyeri sınırları içinde

bir anlığına

ciddileştikleri de olur, Dışarı'dan

bahsederler, sonsuza dek

Dışarı'da bırakılmanın

ne kadar korkunç

olacağından

bahsederler, içeriye hiç alınmamanın

korkunçluğundan;

çalışırken ısınıp

biraz

terlerler,

ama sıkı çalışırlar

dahası, o kadar sıkı çalışırlar ki

sinirleri isyan edip

titremelerine sebep olur,

ama sık sık

aralarından

yıldızlar gibi

sivrilmiş olanlardan

övgüler alırlar,

ve şimdi bu yıldızlar

gözlerler

işi yavaşlatma

ya da kaytarmaya

meyilli

veya

istirahat almak için

hasta numarası

yapabilecek

birkaç kişiyi

denetlerler (daha

mükemmel bir iş için
gerekli enerjiyi
toplamak üzere
istirahat alınmalıdır).
bazan biri ölür
ya da çıldırır
ve o zaman Dışarı'dan
yeni biri gelir
ve kendisine
fırsat verilir.
uzun yıllar
çalıştım;
önceleri işin
monoton, hatta
sersemce olduğuna
inanırdım
ama şimdi anlıyorum ki
bütün herşeyin anlamı var,
ve yüzleri olmayan
işçilerin
gerçekte çirkin olmadıklarını
görebiliyorum, ve gözleri
olmayan kafaların-
o gözlerin görebildiğini

ve işi yapabildiğini

şimdi anlıyorum.

kadın işçiler

hep en iyilerdir,

doğal olarak uyum gösterirler,

ve onların bazılarıyla

molalarda

seviştim; başta

dişi maymunlar gibi görünürlerdi

ama sonra

sezgi gücüyle anladım ki

onlar da benim kadar

canlı ve gerçekmişler.

geçen gece saçları beyazlamış ve gözleri körleşmiş artık işe yaramayan yaşlı bir işçi emekli oldu Dışarı'ya.

konuşma yap! dedik, konuşma yap!.

cehennemdi, dedi.

4000 kişi hepimiz

güldük:

mizah anlayışını

sonuna dek

kaybetmemişti.

>ana

işte

yerdeyim ağzım açık ve ana bile diyemiyorum,

ve

köpekler geçiyor yanımdan ve durup taşıma işiyorlar; güneş dışında herşeyim var ve takım elbisem

berbat görünüyor ve dün

sol kolumdan geriye

kalanlar gitmişti

çok azı kalmıştı, herşey müziksiz bir harp gibiydi.

sigarasıyla yatağa uzanmış bir sarhoş en azından 5 itfaiye arabasıyla

33 adama

iş çıkarabilir.

hiç bir şey

yapamıyorum.

ancak not. - yan mezardaki Hector Richmond sadece Mozart'ı ve tırtıl şekerlemeleri düşünüyor.

muhabbeti

hiç

çekilmiyor.

>makinelı tüfekler kuleler & mesai kartı saatleri

mankafalar tarafından dolandırılmış hissediyorum kendimi

sanki gerçeklik

şanslı ve avantajlı başlayan

ufak adamların malıymış gibi,

ve soğukta oturup

bir çit kenarındaki mor çiçekleri

merak ediyorum

diğerleri
altın ve Cadillac'larına
ve hanım arkadaşlarına yenilerini katarken,
ben palmiye yapraklarını
mezar taşlarını
ve koza-misali bir uyku çekmenin
değerini merak ediyorum;
bir kertenkele olmak
yeterince kötü olurdu
güneşte kızarıyor olmak
yeterince kötü olurdu
ancak İnsan-boyutuna ve İnsan-yaşamına
uygun yaratılmak kadar
kötü olmazdı
ve oyunu oynamayı istememek
kadar, makineli tüfekleri ve kuleleri
ve mesai kartı saatlerini istememek,
araba yıkatmayı istememek
diş çektirmeyi
bileğe takılacak bir saati, kol manşetlerini
bir cep radyosunu
cımbızı ve pamukluyu
iyot şişesi dolu bir dolabı,
kokteyl partilerini

bir önbahçeyi

birlikte söylenen sarkılan

yeni ayakkabıları, yılbaşı hediyelerini istememek kadar,

hayat sigortasını ve Newsweek dergisini

162 adet beyzbol maçını

Bermuda'da bir tatili istememek kadar.

istemeye istemeye,

bence mor çiçekler benden

daha iyi durumda

kertenkele daha iyi durumda

koyu yeşil hortum

herdem canlı otlar

ağaçlar kuşlar,

kaymak-güneşin altında hayal kuran

kediler

daha iyi durumda benden,

şimdi bu eski ceketini giyip

sigaralarını

anahtarlarını

ve dönüş haritasını el yordamıyla bulup,

çıkıyorum dışarıya

kaldırımında yürüyorum

idamına giden bir adam gibi

kendinden emin,

üstüne gidiyorum
korumalar olmadan yanımda
sürüyorum arabamı
saatte 70 mille üstüne,
manevra yapıp
küfrederek
küller saçarak,
yanan, ölümcül herşeyin
ölümcül küllerini saçarak,
tırtıl bu kadar dehşeti
bilmez
karınca orduları
daha cesurdur
yılanın öpücüğü bu kadar aç gözlü
değildir,
ben sadece gökyüzünün beni
daha fazla daha fazla yakmasını istiyorum
yakıp tüketsin ki güneş
sabah altıda doğup
geceyarısını geçerken batsın
daima açık, sarhoş bir kapı misali,
üstüne sürüyorum arabamı
istemiyorum onu
yetiştiriyorum ona yetiştiriyorum

bu arada kedi

geriniyor

esniyor

ve başka bir rüyaya dalıyor.

>çığırtkanlar, rahibeler,

bakkal çırakları

ve senin için bir şey ...

bizim her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok bazı erkekler bunu kilisede yaparlar, bazı erkekler kelebekleri ikiye bölerek bazı erkekler de Palm Springs'de Cadillac ruhlu kaymaksarışınlarla kayarak

Cadillac'lar ve kelebekler her şey ve hiçbir şey, Katolik Yortusu'ndakilerin birinde son nefese eriyen yüz. çığırtkanlar, rahibeler, bakkal çırakları ve senin için bir şey var... sabahın sekizinde bir şey, kütüphanede bir şey nehirde bir şey, her şey ve hiçbir şey. mezbahada tavan boyunca bir kancaya asılı gelir, ve sallarsın onu -bir iki

üç

sonra yakalarsın, 200 dolar değerinde et, kemikleri senin kemiklerine yaslanmış bir şey ve hiçbir şey. ölmek için hep yeterince erkendir ve daima fazla geç,

ve beyaz lavaboda kan denemesi sana hiçbir şey anlatmaz

ve mezarkazıcıları sabah 5 kahvesiyle

poker oynarlar, otların donu kırmasını

beklerken...

sana hiçbir şey söylemezler.

her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok -

cam kenarlı günler ve nehir yosunlarının

akıl almaz leş kokusu - boktan daha berbat;

damalı hamle ve karşı-hamle günleri,

tükenmiş merak, yenilgi de anlamlı

zafer kadar; katır misali ağır günler

gevrek bir griye bulanmış

ve kafese kapatılmış

alakarga ve çit kuşlarının arasında oturan bir kaçığın

sokağında

somurtkan, güneş-çarpmış ve posası çıkmış,

yük taşıyan katır misali.

iyi günler de var şaraplı ve bağırtılı, ara sokaklarda

kavgalı, kasıklarında inleyerek dolanan kadınların

şişman bacakları,

boğa doğuşu arenalarında,

Capri Ana diye yırtınan elmaslar misali tabelalar,

verde biten ve sana

ölü orduları ve seni soyup soğana çeviren aşkları unutmanı

söyleyen menekşeler.

çocukların;

vücutları hâlâ mesaj iletip hissedebilecek,

kilitler maaşlar idealler mallar ve böcek-gibi fikirler

olmaksızın bir aşağı bir yukarı koşturabilecek kadar

canlıyken sana vücutlarından mesaj yollamaya çalışan

vahşiler misali

komik ve zekice şeyler söylediği günler.

kapısı kilitli yeşil bir odada bütün gün ağlayabileceğin günler, bacakları uzun olduğu için ekmekçiye gülebildiğin günler, çitlere baktığın günler...

ve hiçbir şey, hiçbir şey. patronların

günleri, nefesi kokan büyük ayaklı

sarı adamlar, kurbağalara

benzeyen adamlar, sırtlanlara benzeyen, melodi hiç

icadedilmemiş

gibi yürüyen adamlar, iş verip işten atıp kâr etmenin zekice olduğunu düşünen adamlar, masraflı kanlarını, oyulacak ya da fiyaka satılacak ya da beceriksizlerden duvarla ayınlacak 60 dönümlük bir arazi gibi sahiplenen adamlar, manyak oldukları için seni öldürebilecek ve yasaya uyduğu için haklı çıkabilecek adamlar, 10 metre genişliğinde pencerelerin önünde durup da bir bok göremeyen adamlar, lüks yatlarıyla dünyayı gezebilen ama yine de yelek ceplerinden çıkamayan adamlar, salyangoz gibi adamlar, yılanbalığı gibi, sümüklü böcek gibi, ve sümük gibi...

ve hiçbir şey. bir limanda, bir fabrikada,

hastanede, bir uçak fabrikasında, atari salonunda,

berber dükkânında, zaten istemediğin

bir işte son maaşını alman.

gelir vergisi, hastalık, köleleşme, kırılmış

kollar, kırılmış kafalar - bütün içine doldurulanlar

eski bir yastık misali dökülür.

her şeyimiz var ve hiçbir şeyimiz yok.

kimisi bir süre idare edecek kadar takılır

ve sonra bırakır, şöhrete kapılırlar, iğrenirler

yaşlanırlar ya da kötü beslenirler ya da

gözleri bozulur veya çocukları vardır kolejde

belki yeni arabadır sebep ya da İsviçre'de kayak yaparken

belleri kırılmıştır veya yeni politikalarıdır ya da yeni eşler

ya da sadece doğal değişim ve çürümedir -

dün on raund boyunca yumruk salladığımı

ya da üç gün üç gece Sawtooth dağlarının eteklerinde içki içtiğini

bildiğın adam

şimdi bir yorganın veya bir haçın

ya da bir mezartaşının altında

veya kolay bir hayalin etkisine kapılmış,

ya da bir incil taşır yanında veya bir golf çantası ya da

evrak çantası: nasıl da değışirler, nasıl da! - hiç

değışmez sandığın herkes.

böyle günler, senin bugünün gibi.

belki de pencereindeki yağmur

sana ulaşmaya çalışıyor, ne görüyorsun bugün?

ne var? neredesin? en iyi

günler bazen ilk günlerdir, bazen

ortadakiler ve hatta bazen de sonuncular.

boş arsalar fena değildir, kartpostallardaki

Avrupa kiliseleri idare eder. balmumu müzelerinde

en üstün kısırlıklarında dondurulmuş insanlar

idare eder, korkunçturlar ama idare ederler, bilardoda sayıyı

düşün, bilardo sayısını, ve kahvaltıda yediğın

tostu, yeterince sıcak kahveyi, dilin

hâlâ yerindedir, bilirsin, pencerenin dışında

üç tane sardunya, kırmızı olmaya çalışırlar

ve pembe olmaya ve sardunya olmaya, elbette kadınlar bazan

ağlar, elbette yokuşu çıkmak istemez

katırlar. Detroit'ta bir otel odasında

sigara mı aranıyorsun? güzel bir
gün daha. birazcığı, ve vardiyaları biten
canlarına yetmiş hemşireler binadan çıkarken, sekiz hemşire
hepsinin adı ve gideceği yer
farklı - avluda yürürler, kimi kakaosunu ve gazetesini,
kimi sıcak bir banyo ister, kimi de bir erkek, kimi
hiçbir şeyi düşünmüyordun yeterli
ve yetersiz, arklar ve hacılar, portakallar
su olukları, eğreltiotları, antikorlar, kâğıt mendil
kutuları.
en harbisinden bazen güneşte
amforaların hafif tütsü hissi
ve eski savaş uçaklarının konservelenmiş sesleri vardır
ve içeri girip parmağını
pencerenin kenarına sürsen toza
bulanır, belki de toprağa.
ve dışarı bakarsan pencereden
gün orada olacaktır, ve
yaşlandıkça bakmaya devam edersin
devam edersin
dilin biraz içeri çekilir
ah ah hayır hayır belki
bazıları doğal yapar bunu bazıları müstehcen bir tarzda her yerde.
>neredeysen her şeyin yokluğu

torbalanmış beyaz bir balon misali

göbeğin varlığı,

merdivenlerde koşuşturan

kimin olduğunu

bilmediğin ayaklar gibi

can sıkıcıdır.

tabii, radyonu açarsan

gömleğinin altındaki yağları

veya Hollywood Bulvarı'nda

komedi gösterisine girmeyi bekleyen

ihtiyar kadınlar gibi

sıralanmış

sıçanları

unutabilirsin.

dört dolarlık odalardaki

yaşlı adamları düşünürüm

dolap çekmecelerinde çorap ararken

kahverengi donlarıyla dikilirler

bu arada saat

bir kobra gibi sıcak

tıkırdamaya devam eder.

ah, bazı güzel şeyler de var, belki:

gökyüzü, sirk,

arabalardan inen kadınların bacakları,

kapıdan bir Mozart senfonisi gibi

giren şeftali.

tartı 90 gösteriyor, doksan kilo

geliyorum, saat sabahın ikisi.

kendini bir şeye adamak satranç oyuncularının işi.

sigara içerken, işerken, Genet ya da

gazetelerin komik sayfalarını okurken

tek yüce neden,

örste beklemek;

ama belki de henüz yeterince erkendir

Palm Springs'deki halana yazıp

derdini anlatman için.

>evime gelme ama eğer gelirsen ...

evet tabii, dışarda değilsem evdeyimdir

ışık yanmıyorsa

ya da sesler duyarsan

kapımı çalma,

Proust okuyor olabilirim

biri kapımın altından Proust bırakmışsa

ya da güvecim için kemiklerinden birini,

borç para veremem,

telefonumu

veya arabamdan geriye kalanı kullanamazsın

ama çünkü gazeteyi

eski bir gömleğimi ya da sosisli bir sandviğimi

alabilirsin

ya da gece çığlık atma huyun yoksa

kanepede uyuyabilirsin

ve kendini anlatabilirsin

gayet normal bu;

hepimiz sıkıntı çekiyoruz

ancak ben

Harvard'da okutacağım bir aileye bakmaya

ya da av arazisi almaya alışmıyorum,

gözüm yükseklerde değil

birazcık daha

hayatta kalmaya uğraşıyorum,

onun için bazen kapımı alarsan da

açmazsam

ve içeride bir kadın yoksa

belki çenemi kırmış

bağlayacak tel arıyorumdur

ya da duvarkâğımdaki kelebekleri

kovalıyorumdur,

yani kapıyı açmazsam

açmam, ve nedeni

henüz seni öldürmeye,

sevmeye, ya da kabullenmeye hazır olmamamdır,

demek ki konuşmak istemiyorum
meşgulüm, çıldırmışım, keyifliyim
veya belki bir ip hazırlıyorum;
onun için ışık açıksa bile
ve eğer nefes alıp verildiğini, dua veya şarkı söylendiğini
radyonun ya da atılan zarların
veya daktilonun sesini duyarsan -
uzaklaş, sebep gün değil
gece değil, saat değil;
kabalıktan gelen cehalet değil,
hiçbir şeyi incitmek istemem, böcekleri bile
ama bazen ayırdetmesi zor
birtakım duyular sezinliyorum,
ve mavi gözlerin, maviyseler eğer
ve varsa eğer saçların,
ve kafan - içeri giremezler
ta ki ip kesilene ya da düğümlenene dek
ya da ben yeni aynalarda
traş olana dek, ta ki dünya
durana ya da ebediyen
açılana dek.

>beynimde zambaklar
zambaklar bastı beynimi
tanrı aşkına

nazi yıldırım timleri misali! ödlek mi oldum ne?

mavi kazağın

başıboş sallanıyor

memelerin, ve tuhaftır

ben, çarmıha gerilmiş İsa'yı

düşünüyorum, neden

bilmiyorum, ve dondurma

külahlarını, bu Temmuz gününde

zambaklar bastı beynimi,

bunu unutmayacağım

ama

keşke bir fotoğraf makinem

olsaydı

ya da yanımda yürüyen iri bir

köpeğim, iri köpekler olayları

somutlaştırırlar

değil mi?

çevik ve akıllı bir rüzgâr tarafından

berrak yüzeyi çalınmış bu göle

benzeyen sümüklü burnunu kırıştıracak

iri bir köpek.

burdasın, ancak üzgünüm

yine. kuzu pirzolası kalbimin üzerinde

domuz pirzolası kaburgalarımı hissedebiliyorum ıhh

avanak ağır-işçi

bağırsaklar, keyifsiz penis

çiklet sidik torbası

atari-salonu alabalığı misali

yağa dönüşen karaciğer

utangaç kış

pratik kulaklar

güve misali eller

kılıçbalığı burun

toprak-kayması ağız ve

geriye kalanlar, geriye kalanlar:

beynimde zambaklar

iyi günleri umarak

eski günleri düşünerek:

Capone ve elmaslar

Charlie Chaplin

Laurel ve Hardy

Clara Bow

geriye kalanlar.

gerçekte hiç olmadı ama sanki bazen çürüme, bir tramvay misali trafik ışıklarında durup bekler gibiydi.

şimdi ben

film oyuncusu gibi

(zambaklar beynimde)

elini tutuyorum

ve içinde boğulmak için
tekne kiralamaya
gidiyoruz, rüzgârı çekiyorum içime, kaslarımı gevşetiyorum
ama sadece göbeğim
sallanıyor.
biniyoruz
motor
balçığı köpürtüyor.
şehrin binaları
devekuşu ağızlan gibi inip
beyinlerimizi
boşaltıyor
güneş yine de içeriye
vuruyor
tak! tak! tak!
derisi çatlamış etimizde
parlak mikroplar dolanıyor, olur şey değil
kilisedeymiş gibi hissediyorum
kendimi: her şey
leş kokuyor, her yerin lastik kenarlarını
tutuyorum
hayalarım kartoplarına dönmüş
sıtmaya uğramış taç çiçekleri görüyorum,
yatağa giren, T-model Ford'lara

binen yaşı adamlar görüyorum,
altımızda;
küfürle, makama ve bulmacalarla,
ve benim, senin ve
Katzenjammer çocuklarının ölümleriyle
dolu balıklar
yüzüyorlar.

>onlar, hepsi, bilirler

Paris'in kaldırım ressamlarına sor

uyuyan bir köpeğin üstündeki güneş ışığına sor

üç domuza sor

gazeteci çocuğa sor

Donizetti'nin müziğine sor

berbere sor

katile sor

duvara yaslanmış adama sor

vaize sor

dolap yapanlara sor

cepçiye sor ya da rehinciye

ya da cam üfleyen ustaya

veya gübre tüccarına ya da dişçiye sor

devrimciye sor

kafasını aslanın ağzına sokan adama sor

sıradaki atom bombasını atacak

adama sor

kendini İsa sanan adama sor

gece eve dönen bülbüle sor

röntgenciye sor

kanserden ölmekte olan adama sor

banyo yapma ihtiyacı olan adama sor

tek bacaklı adama sor

köre sor

peltek konuşana sor

afyon çekene sor

elleri titreyen cerraha sor

üzerinde yürüdüğü yapraklara sor

tecavüzcüye sor ya da

tramvay görevlisine

veya bahçesinde eğreltiotlarını yolan

yaşlı adama sor

tefecinin birine sor

pire eğiticisine sor

ateş yiyene sor

bulabileceğin en sefil adama

en sefil anında sor

bir judo hocasına sor

fil sürücüsüne sor

cüzzamlının birine, müebbet mahkûmuna, veremliye sor

tarih öğretmenine sor

tırnaklarının arasını hiç temizlemeyen adama sor

palyaçonun birine ya da gün ışığında ilk gördüğün

yüze sor

babana sor

oğluna sor ve onun

gelecekteki oğluna

bana sor

bir kesekağıdındaki yanmış ampule sor

baştan çıkmışa, lanetlenmişe, aptala

bilgeye, köleye sor

tapınakları inşa edenlere sor

hiç ayakkabı giymemiş adamlara sor

İsa'ya sor

aya sor

dolaptaki gölgelere sor

güveye sor, keşişe, deliye

New Yorker dergisine karikatür çizen adama sor

süs balığına sor

tap-dansa sallanan eğreltiotuna sor

Hindistan haritasına sor

şefkatli bir yüze sor

yatağının altında saklanan adama sor

bu dünyada en çok nefret ettiğin

insana sor

Dylan Thomas'la ien adama sor

Jack Sharkey'nin eldivenlerini bağlayan adama sor

kahve ien zgn-suratlı adama sor

muslukuya sor

her gece ryasında

deve kuşları gören adama sor

hilkat garibesi Őovlarında bilet kontrol edene sor

kalpazana sor

ara sokağın birinde

stne gazete rtmş uyuyan adama sor

lkeleri ve gezegenleri fethedenlere sor

yeni parmağını kesmiş adama sor

incilin arasındaki sayfa işaretine sor

telefon çalarken çeşmeden damlayan suya sor

yalancı Őahitliėe sor

koyu mavi boyaya sor

paraştcye sor

karnı ağrıyan adama sor

yüzmekte olan besili kutsal göze sor

pahalı kolejde dar pantolon giyen

Çocuğa sor

küvette ayağı kayana sor

köpekbalığının yediği adama sor

bana eşi farklı eldivenleri satana sor

bunların hepsine ve benim saymadıklarına sor

ateşe sor ateşe ateşe-

yalancılara bile sor

ne zaman istersen dilediğine sor

hangi gün istersen yağmurda

karda ya da sıcaktan sararmış bir verandaya

çıktığında sor buna sor şuna sor saçında kuş pisliği olan adama sor hayvanlara eziyet edene sor İspanya'da bir sürü boğa doğuşu izlemiş adama sor yeni Cadillac'ların sahiplerine sor şöhretlere sor sıkılgana sor albinoya sor ve devlet adamına

ev sahiplerine ve bilardo oynayanlara sor yapmacıklı insanlara sor kiralık katillere keltoşa sor şişmana uzun boyluya ve bodura sor tek-gözlü adama,

sekse düşkün olana ve olmayana sor bütün gazete başyazılarını okuyan adamlara sor gül yetiştirenlere sor

neredeyse hiç acı çekmeyen adamlara sor ölüm döşeğindekiyle sor avlusundaki çimleri biçenlere ve futbol maçlarına gidenlere sor bunların herhangi birine ya da hepsine sor sor sor sor hepsi şöyle diyecektir;

bir erkek, trabzana yaslanmış dırdır eden bir kadına tahammül edemez.

>güzel bir gün

virüs dayanıyor

kavramlar çürümüş ayakkabı bağcıkları misali

çözülüyor

diş ağrısıyla domuz pastırması

avlude dansediyor

kirli çorapların durduğu çekmeceyi açıyorum

bir borsacının dünyası

çelikten bilyalar

kelebekler misali uçuşuyor
kör talihi hissedebiliyorum
sanki çarşafın altındaki
leş kokan sert kıllı bir şey
ve bana doğru yaklaşıyor
postacı kafayı yemiş
ve bana leş sıçanlarının kemirip tükettiği
bir torba dolusu sümüklüböcek uzatıyor
tumarhanede adamın biri duvarları öpüp
serin bir Nil boyunca yelkenliyle gezmeyi düşünüyor
boğa güreşlerini futbol maçlarını
boks maçlarını okuyorum
her şey kavgaya devam ediyor
ve kiliselerde eğlenceli oyunlar oynayıp
bacaklara dikiz atıyorlar
dışarı çıkıyorum mutlak
hiçliğe
kare şeklinde portakal rengi bir küreye
çöpbalığı gibi
bana dönüp şekilden sekile giren ağızların üzerinde kafalar
günaydın, güzel bir gün değil mi?
diyor şişman bir kadın
cevap veremiyorum
utanmış

yürüyüp gidiyorum kaldırımda

anlatamıyorum

içimdeki bıçağı

ama güneşin parladığını

çiçeklerin kendi tellerinden

ve benim de kendi tellerimden çekildiğimi görebiliyorum:

göbek, göbek deliğı, göt, bukowski

sallanıp yürüyorum

katran tadında buzdan dişler

gözyaşı pınarları propagandası

ayakkabı gibi davranan ayakkabılar

tam zamanında varıyorum

alevler içindeki kederli öğle vaktine.

III

DEHŞET CADDESİ VE IZDIRAP YOLU'NDA ŞİİRLER 1965-1968

baharda muhteşem bir gündü

ve dışarda

hava kirliliğinden ölmemiş kuşları duyabiliyorduk

>bira şişesi

biraz önce mucizevi bir şey oldu:

bira şişem geriye doğru devrildi

ve dik olarak yere düştü,

köpüğü açılınsın diye alıp masaya koydum,

ancak fotoğraflar o kadar şanslı değildi bugün
ve sol ayakkabımda küçük bir yırtık var,
ama bunların hepsi gayet anlaşılır şeyler:
çok fazla şey bilemeyiz: hiç bilmediğimiz
yasalar var, kazara elimiz çarpsa
yanabilir ya da donabiliriz; karatavuğu
kedinin ağzına neyin koyduğunu
ya da niye bazı erkeklerin,
diğerleri sonsuz geceler boyu
koca memeleri emerken
evcil sincaplar misali hapse atıldığını anlamak
haddimize düşmez - görev
ve dehşet bu işte, ve nedeni
bize öğretilmez, yine de, şişenin
kıç üstü düşmesi şans, her ne kadar
birer şişe şarap ve viskim varsa da,
her nasılsa bu, güzel bir gecenin habercisi,
ve belki yarın burnum daha da uzar:
yeni ayakkabılar, daha az yağmur, daha çok şiir.

>beden

burada

o kadar uzun zamandır

başsız

takıldım ki

bedenim bunun

niye ya da nerede

veya ne zaman olduğunu unuttu

ve ayak parmakları umursamaz ayakkabıların içinde yürüyüp durur

ve her ne kadar

parmaklar

portakal

elma

soğan

kitap

ve vücut gibi şeyleri

doğrayıp

tutup

kıpırdatıp

dokunuyorsa da

artık bunların

ne anlama geldiğinden

pek emin değilim

bunlar genellikle

lambanın ışığı

ve

sis gibi şeyler

sonra eller

kafaya uzanır

ve bir çocuğun

bir topu

bloknotu

havayı

ya da tahtayı tuttuğu gibi tutar

dişleri

ve düşünen kısmı kayıp

ve ne zaman bir pencere

rüzgârdan açılrsa

bir kiliseye

tepeye

bir kadına

köpeğe

ya da şarkı söyleyen bir şeye

elin parmakları titreşimleri hissetmez çünkü kulakları yoktur renkleri algılamaz çünkü gözleri yoktur
koku almaz burnu yoktur

memleket sürüp gider saçmalık misali kıtalar misali

gün ışıklan ve akşamlar

kirli tırnaklarımın Üzerinde parıldar

ve aynanın birinde

suratım

yokolmaya mahkum bir kütle

bir çocuğun topunun

aşınmış bölümü

her yer

devinmekteyken

solucanlar ve uçaklar

arazide yangınlar

tüm kutsallığıyla uzun boyunlu menekşeler

ellerim bırakıyor bırakıyor

bırakıyor.

>nakavt

kolay rakipti, sinek kuşu gibi şişko

ve soluğunu kesmişim,

kısa yumruk, kros patlattım, acelem yoktu:

herkes bira içerek

asıl doğuşu bekliyordu, ve ben

evi nasıl döşeyeceğimizi düşünüyordum,

bir tezgâha ve birkaç takıma ihtiyacım vardı,

sonra bir sağ yumrukla yaklaştı -

ışıklara bakıyordum

ve sonra ilk hatırladığım şey, herkes uluyordu,

ve ben dua eder gibi dizlerimin üzerindeydim,

ayağa kalktığımda

o güçlenmiş bense güçten düşmüştüm;

eh, diye düşündüm, çiftliğe dönerim,

pek de hazetmem zaten kazanmaktan.

>öğleden önce pazar

ıspanak, Gabriel,
her şey yıkılıyor,
her şey yıkılıyor ve uçuyor,
barbados, barbados, ayak parmakların nerede?
dallar kırılıyor, kuşlar düşüyor, binalar yanıyor,
orospular dimdik ayakta,
bombalar üstüste diziliyor,
akşam, sabah, gece,
fıstık ezmesi,
fıstık ezmesi şahinler,
kafamın tepesinde biten zambaklar misali nefes alan yağmur,
kerpetenler kerpetenler
çelik mengene misali öpücükler,
güve dolu ağızlar,
hidra-kafalı pezevenkler,
dolunayda Florida,
ağız insanla dolu köpekbalığı,
ağız fıstık ezmesiyle dolu insan, yağmur
gri saatlerin bağırsaklarına dikiz atan yağmur,
atları düşleyen atlar,
çiçekleri düşleyen çiçekler,
güzelim bedenimin gri saat parçalarıyla koşan atlar,
yanan ekmek, alevler içinde bütün İspanya ve
kraterleri düşleyen kentler,

tüm varlıkların beyinlerinden daha büyük bombalar

düşüyorlar

saatler horozların horozlan mıdır?

çitte tünemiş horozlar

öten fıstık ezmesidir horozlar,

ALEV yüksek olacak, alev devasa olacak,

öp öp öp ki

uzaklaşsın her şey,

umarım yağmur yağar bugün, umarım

jetler ölür, umarım

kedi yavrusu bir fare yakalar, umarım

ben görmem bunu, umarım

yağmur yağar,

buradan uzaklarda herhangi bir şey umarım,

bir köprü umarım, bir balık, bir yerlerde

öğle saatine bıyıklarını buran bir kaktüsü umarım,

çiçekleri ve atları düşünüyorum

dallar kırılıyor kuşlar düşüyor binalar

yanıyor, orospum odada yürüyüp

bana gülümsüyor.

>postayı almaya çıkmak üzerine

karatavuklar tarafından tecavüze uğrayacak

solucan filolarının

striptizciler gibi sürünüp durduğu

tuhaf ögle vakti.

dışarı çıkıyorum

ve sokak boyunca her yerde yeşil ordular

sonsuz bir 4 Temmuz misali renk fişkirtiyorlar,

ve ben de içerde şişmekteyim sanki,

bilinmez bir patlama gibi, bir

his belki de, hiçbir yerde

hiçbir düşman olmaması hissi.

posta kutusuna uzanıyorum

içinde

hiçbir şey yok - doğal gaz şirketinden

gazı tekrar keseceklerini söyleyen bir mektup bile yok.

eski karımdan,

şimdiki mutluluğuyla böbürlen

kısa bir not bile yok.

zihnim vazgeçtikten sonra bile elim inanmaz bir biçimde posta kutusunu araştırıyor.

içinde

ölü bir sinek bile yok.

aptalım, diye düşünüyorum, işlerin böyle yürüdüğünü bilmeliydim.

tüm çiçekler

beni memnun etmek için zıplaşırken

içeri giriyorum.

var mı bir şey? diyor kadın.

yok bir şey, diyorum, kahvaltıda ne var?

>hükümeti devirmek istemişim ama tek götürdüğüm birinin karısı oldu

30 köpek, 20 ata binmiş 20 adam ve bir tilki

ve şuraya bak, şöyle yazmışlar,

sen devletin ve kilisenin enayisisin,

ego-rüyasına dalmışsın,

tarihini oku, ekonomik sistemi çalış,

ırk savaşlarının 23 000 yıldır sürdüğünü unutma.

hatırlıyorum da 20 yıl önce yaşlı bir Yahudi terziyle oturup

konuşurduk, lamba ışığında burnu düşmana doğrultulmuş bir top gibiydi; bir de İtalyan bir eczacı vardı, şehrin en iyi semtinde pahalı bir apartmanda otururdu; çökmeye yüz tutmuş bir

hanedanı

devirme planları yapardık, terzi yeğin birine düğme diker, İtalyan, purosunu gözüme sokup beni dolduruşa getirirdi, kendim de çökmeye yüz tutmuş bir hanedandım, her fırsatta

sarhoş,

iyi okurdum, açlıktan nefesim kokar, bunalırdım, ama aslında genç, güzel bir a.cık bütün kuyruk acımı alırdı, ama bunu bilmiyordum; İtalyan'ı ve Yahudi'yi dinler sonra da karanlık arka sokaklarda, otlandığım sigaraları tütürüp evlerin arka cephelerinin alevler içinde yıkılışını izlerdim, ama bir yerlerde kaçırdık bir şeyleri: yeterince cesur değildik, yeterince cüsseli ya da ufak tefek değildik, ya da sadece muhabbet etmek istiyorduk veya sıkılmıştık, neyse işte anarşi işi

suya düştü,

Yahudi öldü, İtalyan öfkeliydi çünkü o eczaneye gittiğinde ben

karısıyla kalıyordum; kendi özel hükümetinin devrilmesine

aldıracağı yoktu,

karısı da kolayca devrildi zaten, bense suçluluk hissediyordum: çocuklar diğer yatak odasında uykuda oluyordu; ama sonra barbuttan 200 \$ kazandım ve New Orleans'a giden bir otobüse atladım,

köşede dikilip barlardan gelen müziği dinledim ve sonra barlara girdim, orada oturup ölmüş Yahudi'yi düşündüm, nasıl olup da tek yapabildiğinin düğme dikip konuşmak

olduğunu, ve nasıl olup da ikimizden de kuvvetli olduğu halde teslim

olduğunu -

teslim oldu çünkü sidik torbası koy vermişti, belki de bu,

Wall Street'i ve Manhattan'ı Kilise'yi, Central Park'ı ve Roma'yı ve Solcuların Bankası'nı kurtarmış olabilir, ama eczacının

karısı, çok hoştu, yastığının altındaki bombalardan ve Papa'yı yuhalamaktan

bıkmıştı,

ve çok hoş hatları vardı, çok güzel bacakları, ama sanırım o da benim gibi hissediyordu: zayıflığın

Hükümet'te değil de İnsan'da olduğunu; sırayla alacak olursak, insanların hiçbir

zaman fikirleri denli güçlü olamadıklarını

ve fikirlerin, insanlara dönüştürülmüş hükümetler olduğunu; herneyse, dökülmüş bir martiniyle başladı ve yatak odasında son buldu: arzu, devrim,

saçmalık sona erdi, ve perdeler rüzgârdan hışırdadı,

kılıçlar misali sakırdadı, toplar misali gürledi,

ve 30 köpek, 20 ata binmiş 20 adam

güneş altındaki tarlalarda tek bir tilkiyi kovaladı,

yataktan çıkıp esnedim ve göbeğimi kaşındım

ve biliyordum ki yakında çok yakında yine adamakıllı

sarhoş olmam gerekecekti.

>kızlar

beş yıldır

aynı

lamba siperliğine

bakıp duruyorum

üzerinde bir tür

bekâr tozu birikti

ve buraya gelen kızlar

temizleyemeyecek kadar

meşguller

ama önemi yok zaten ben de şu ana dek

farkedemeyecek kadar meşguldüm

ışığın

beş yıllık

toz nedeniyle

iyi aydınlatmadığını.

>red mektupları üzerine bir not

duvarın ötesine geçmeyi

ya da insan zihnine ulaşmayı

uykuyu

uyanıklığı

seksi

sıçmayı

ya da adını koyabileceğin

veya koyamayacağın

çoğu şeyi

başaramamak

iyi bir şey değil.

bir tavuk

solucanını yakaladığında

başarmış demektir

ve Şunu söylemeliyim ki,

solucan

seni yakaladığında

(l veya canlı)

duyarlılığı olmasa da

hoŐlanır bundan.

sanki bu Şiir

reddedilip geri döndüğünde

baŐaramadığım

anlamam gerekirmiŐcesine.

ya daha etli-butlu solucanlar buldu ya da tavuğun gözleri bozuktu.

bir dahaki sefere

bir yumurta kırdığımda

seni düŐüneceđim.

Őatalla karıŐtırıp

ykselticem alevi

eğer

bir yumurtam

varsa.

>gerÇek hikâye

n tarafı

kıpkırmızı

otobanda yürürken buldular adamı

paslı bir teneke kutuyu almıŐ

ve cinsel organlarımı kesmiş,

sanki -

gördünüz mü bana yaptığınızı?

alın hepsi sizin olsun,

dercesine.

ve bir parçasını bir cebine

diğerini

öbür cebine koymuş

ve öylece yolda yürürken bulmuşlar.

doktorlara teslim etmişler

onlar da takımları

yerine dikmeye çalışmışlar

ama

takımlar

buldukları durumdan

hoşnutlarmış.

bazan

dünyanın hıyarlarına teslim edilen

bütün güzelim a.cıkları düşünüyorum da.

belki de

bunu protesto ediyordu

ya da her şeyi.

konser yorumları

ve beyzbol sonuçları arasına sıkışmayan

tek kişilik bir

Özgürlük Yürüyüşü.

Tanrı,

ya da başka biri

ondan razı olsun.

>yaşamak

demek istediğim, uyudum işte

dirseğimde bir sinekle uyandım ve

adını Benny koydum

sonra da öldürdüm

ve sonra kalkıp posta kutusuna baktım

hükümetten bir tür uyarı gelmişti

ama çalılıklarda süngüsünü takmış

dikilen kimse olmadığı için

yırtıp attım

ve yatağa dönüp tavana diktim gözlerimi

ve düşündüm, gerçekten hoşuma gidiyor bu,

burada bir on dakika daha uzanacağım

ve bir on dakika daha uzandım

ve düşündüm,

mantıksız bu, yapılacak bir sürü işim var ama

burada bir yarım saat daha

uzanacağım,

ve gerindim

yayıldım

ve dışardaki bir ağacın küçük yapraklarından geçip vuran güneşi seyrettim, ve hiç de öyle muhteşem şeyler düşünmedim, ölümsüz düşünceler geçmedi kafamdan, ve en güzel bölümü de buydu sonra hava biraz ısındı battaniyeleri üzerimden atıp uyudum -ama allahın belası bir rüya: yine trendeydim

aynı 5 saatlik hipodroma gidiş-dönüş treninde pencere kenarında oturuyordum, aynı hüzünlü okyanustan geçtim, Çin, kafamın gerisinde bir

yerlerde

tuhaf şeyler geveliyordu ağzında,

ve sonra yanıma biri oturdu

ve atlardan konuşup durdu

güveli-köfte konuşması azrail gibi canıma okudu,

sonra yine hipodroma vardım: atlar perdeye yansıtılmış bir şey gibi koşup

durdular ve jokeylerin suratları kerpiç beyazı

sonunda kimin kazandığının önemi yoktu

ve herkes biliyordu bunu,

rüyadaki dönüş yolculuğu

gerçektekinin aynıydı:

tonlarca gece sarmış ortalığı simsiyah

yerlerinde bulunmaktan utanan aynı dağlar, yine aynı deniz, yine,

iğnenin deliğinden geçen bir y.rak misali ilerleyen

tren

sonra kalkıp işemek zorunda kaldım

ve kalkıp işemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum

çünkü birisi, hıyarın biri yine tuvalete kâğıt atmıştı

ve tıkanmıştı, ve geri döndüğümde herkesin

suratına bakmaktan başka yapacak bir işi yoktu

ve öyle yorgunum ki

suratıma baktıklarında

kendilerinden

nefret ettiğimi anlıyorlar

ve sonra benden nefret edip

öldürmek istiyorlar

ama öldürmüyorlar.

uyandım ama yatağımın yanında hata ettiğimi söyleyecek biri olmadığından biraz daha uyudum bu kez uyandığımda

neredeysse

akşam olmuştu, insanlar işten eve dönüyordu.

kalkıp bir sandalyeye oturdum ve

eve dönüşlerini seyrettim, o kadar iyi görünmüyorlardı.

genç kızlar bile evden çıktıklarındaki kadar iyi görünmüyorlardı.

ve erkekler döndüler evlerine: pis işlere bakanlar, katiller,

hırsızlar, dolandırıcılar, bütün takım, ve suratları tasarlanmış en korkunç cadılar günü maskesinden daha

korkunçtu.

köşede mavi bir örümcek gördüm ve süpürgeyle geberttim.

insanlara bir süre daha baktım ve sonra sıkılıp vazgeçtim ve kendime birkaç yumurta kırıp ekmek ve çayla yedim.

iyi geldi.

sonra banyo yapıp yatağa döndüm.

>entel

kadın

havaya sprey sıkan
uzun bir hortum misali
durmadan yazı yazıyor,
ve durmadan
kavga ediyor;
söyleyebileceğim
gerçekten farklı
hiçbir şey
olmadığından
söylemekten
vazgeçiyorum;
sonunda -
üzerinde
etki yaratmaya çalışmıyorum
gibi bir şey deyip
söylene söylene
çıkıp gidiyor.
ama biliyorum ki geri dönecek, hep dönerler.
ve
akşam 5'te kapıyı çalıyordu.
açtım kapıyı.
beni istemiyorsan uzun kalmam, dedi.
eyvallah, dedim, banyo yapmam lâzım.
evlilik gibi bir şey:

her şeyi

hiç olmamış gibi

kabulleniyorsun.

>bir kadeh kızarmış-göz

sosyal sigorta kartımı havaya kaldırıp tutardım, dedi bana, ama o kadar ufak tefektim ki etraftaki bütün o çam yarmaları göremezdi kartımı.

şu büyük yeşil perdeli yerde mi demek istiyorsun? diye sordum.

evet, şey, her neyse işte, sonunda işe alındım

geçen gün

domates toplama işine, ve allan kahretsin,

hiçbir yere kıpırdayamıyordum

hava o kadar sıcak, o kadar sıcaktı ki

torbaya hiçbir şey atamıyordum

ben de kamyonetin altında gölgeye

uzandım ve diktim şarabı.

beş kuruş

kazanamadım.

bir içki al, dedim, eyvallah, dedi.

içeri iri iki kadın girdi

gerçekten katana gibi

ve yan tarafa oturdular.

kadınlardan biri,

bir kadeh votka, dedi barmene.

aynısından, dedi diğeri de.

elbiselerini kalçalarına kadar çekip bacak bacak üstüne attılar.

üff, üfff be. sanırım kafayı yiyorum, dedim domates tarlalarından gelme arkadaşşıma.

allahım, dedi, allahım, gördüklerime inanamıyorum.

hepsi gerçek işte, dedim.

boksör müsün? dedi yakınımıdaki.

hayır, dedim, suratına ne oldu?

San Berdoo otoyolunda trafik

kazası, sarhoşun biri kavşakta yola fırladı, o sarhoş

bendim.

yaşın kaç, babalık?

şeftaliyi yarabilecek kadar yaşlıyım, dedim, kuvvet versin diye puromun külünü birama dökerken.

şeftali alacak paran var mı? diye sordu.

seni hiç Mojave çölünde kovalayıp tecavüz ettiler mi?

hayır, dedi.

son 20' liğimi çıkarıp moruklara mahsus yiğitçe bir kayıtsızlıkla dön içki ısmarladım.

kızların ikisi de gülümseyip sanki mümkünmüş gibi, eteklerini daha da yukarıya çektiler

arkadaşın kim? diye sordular. Lord Chesterfield'la tanışın, dedim.

memnun olduk, dediler.

selam, yavrular, dedi bizimki.

Üçüncü caddedeki tünelden geçip yeşil bir otele geldik, kızların anahtarı vardı.

tek yatak vardı ve hepimiz içine girdik, kim kimi götürdü bilmiyorum.

ertesini sabah arkadaşım ve ben San Pedro Caddesi'ndeki Tarlaışı Amele Pazarı'nda sosyal sigorta kartlarımızı kaldırıp sallıyorduk.

onunkini göremediler.

kamyona binen son adam bendim, iri bir kadın ayakta bana yaslanmış dikiliyordu, port şarabı

kokuyordu.

tatlım, dedi, suratına ne oldu böyle?

panayırda oldu, danseden bir ayının dansetmeyeceği tuttu.

palavra, dedi.

belki de öyle, dedim, ama elini taşaklarımdan çek, herkes bakıyor.

tarlalara vardığımızda güneş iyice yükselmişti ve dünya berbat görünüyordu.

>bir dahiye rastladım

bugün trende

bir dahiye rastladım

5-6 yaşlarında,

yanıma oturdu

ve tren kıyı boyunca ilerlerken

okyanusa geldik

sonra bana bakıp

hiç de güzel değilmiş,

dedi.

bunu ilk defa

öğün

farkettim.

>solucanlara iyi geceler öpücüğü

ölmeye yetecek

ama öldürmeye yetmeyecek kadar soğukkanlı

doktorumun yeşil hapını

yutup

ay içiyorum

köpekbalıkları

ieklerle dolu vazolarda yüzerken

on tur atıyorlar

yirmi

dlek yüreğimi

arıyorlar

Çatlak bir Mayıs gecesi

Los Angeles'ta

Pazar günü

birisi

Beethoven çalıyor

ekilmiş perdelerin gerisinde

pusuya yatmış beklıyorum

hırslı adamlar

yeni arabaları ve yeni sarışınlarıyla

caddelere hükmediyorlar

bense kiralık bir odada oturmuş

ağaçtan bir tüfeği oyuyorum

Çocukların boya kalemleriyle

duvarlara

Çıplak kadın

boğa

aşk serüvenleri

yaşlı adamlar

çiziyorum

generaller, doktorlar, polisler

bizleri uyarıp

işkence ederken

becerebildiğimiz şekilde yaşamak

kendimize kalmış

günde bir kez banyo yapıyor kedilerle gölgelerden korkuyorum ve neredeyse hiç uyuyamıyorum

kalbim durduğunda

bütün dünya hızlanıp

güzelleşecek

ve ısınacak

bir yaz diğerini kovalayacak

bir göl misali berrak olacak hava

ve tabii ki anlam da

ancak bu arada

yeşil hap

caddenin kenarında bu yağlı

zemin ve

aşağıda bir parsel dolusu solucan solucan

solucan

ve burada yukarıda

beklerken

beni öpüp okşayıp uyutacak

sarışın bir huri de yok.

>John dillinger ve le chasseur maudit

şanssızlık bu, ve zaten tarzım da değil, ama umurumda değil: kızlar bana lavabodaki saçları hatırlatır, kızlar bana bağırsakları sidik torbalarını ve bağırsak hareketlerini hatırlatır; dondurmacı

zillerinin, bebeklerin, motor supaplarının, eğri büğrü a.cıkların, palmiye

ağaçlarının

holdeki ayak seslerinin... bunların hepsinin beni bir mezartaşının soğuk sakinliğiyle heyecanlandırması da

şanssızlık;

belki de başka çaresiz erkekler de olduğunu duymak dışında sığınılacak hiç bir teselli yoktur: Dillinger, Rimbaud, Villon, Bebekyüzlü Nelson, Seneca,

Van Gogh, ya da çaresiz kadınlar: kadın güreşçiler, hemşireler, garsonlar,

orospular

kadın şairler... ancak yine de, buz küplerini aşmak

ya da burnuyla boş bir bira kutusunu didikleyen bir fare de önemlidir -

birbirine bakan içi boş iki delik, beyninin sakıngan ağına ışıklarıyla, tuzlu ışıklarıyla takılan, sana dokunup sonra seni

Hindistan diye bir yerin daha somut aşkı uğruna terkeden paslı gemilerle dolu gecedenizi; ya da gömleğini ürkmüş bir kuş misali uçurup yırtan

pencerelerden giren rüzgârda, uykuyla afyonlanmış bir halde bir neden olmaksızın arabayla uzun yollara gitmek, ve hep o dur ışıkları, hep kırmızı,

geceateşi ve yenilgi, yenilgi. . .

akrepler, çürüğe ayrılanlar, bohçalar:

eski-işler, eski-eşler, eski-yüzler, eski-yaşamlar,

mezarında yer elması gibi cansız yatan Beethoven;

kırmızı el arabaları, evet, belki de,

ya da Cehennem'den bir mektup şeytanın imzaladığı

ya da ucuz bir stadyumda ılık ılıa dumanın ortasında

birbirini kıyasıya dven iki iyi ocuk,

ama genellikle umurumda değil, oturmuşum burada

bir ağız dolusu urk dişle,

oturmuş Herrick okuyorum ve Spenser

ve Marvell ve Hopkins ve Bronte (bugün Emily'yi okuyorum);

ve Dvorjak'tan ğlen Cadısı'nı dinliyorum

ya da Franck'tan Le Chasseur Maudit'yi

aslında umurumda değil, ve şanssızlık bu:

bugünlerde geçen bir şairden mektuplar alıyorum

(ok geçen galiba) bana diyor ki, bir gün

kesinlikle dünyanın büyük şairlerinden biri olarak tanınacağım.

şair!

kötü idare: bugün güneşte ve bu şehrin sokaklarında

yürüdüm: bir bok görmedim, bir bok öğrenmedim, bir bok

değildim, ve odama dönerken

korkunç bir gülümsemeyle sırttan yaşlı bir kadının yanından

geçtim;

oktan ölmüştü, ve her yerde telleri hatırladım: telefon telleri, elektrik telleri, bardaktaki japon balığı gibi

kıstırılmış

gülümseyen elektrikli suratlar için teller, kuşlar gitmişti, kuşların hiçbiri tel istemiyordu ya da telin gülümsemesini ve kapımı kapadım (sonunda) ancak pencerelerden gelen de aynı şeydi:

bir kornaya basıldı, birisi güldü, sifonun biri çekildi,

ve ne tuhaftır ki sonra

çığılıkların ortasında geçip giden bütün numaralı atlan

düşündüm,

Socrates gibi geçip giden, Lorca gibi geçip giden, Chatterton gibi... ölümümüzün, bir atık sorunu olması dışında pek önemi olmayacağını

düşünmeyi yeğlerim, çöpün boşaltılması gibi bir sorun, ve her ne kadar genç şairin mektuplarını saklıyorsam da, onlara inanmıyorum ama hastalıklı palmiye ağaçlarına ve güneşin sonuna baktığım gibi arada bir bakıyorum.

>bir parça uyku ve kafa huzuru

eğer erkeksen, Los Angeles, kafayı yiyip

mücadele ettiğin yerdir; ya da eğer kadınsan, ve baldır bacağın

ve malın yerindeyse, bir tepeye verirsin sırtını teknenin,

böylece yaşlanınca Beverly Hills'de malikânenin birinde

saklanabilirsin ve kimse nasıl çürüdüğünü göremez.

biz de taşındık işte buraya - ve neyle karşılaştık dersiniz

yan kulübede ucuz şarap içip sanrılar gören

ve radyosunu mümkün olduğu kadar yüksek sesle dinleyen

dinle kafayı bozmuş bir manyak, tanrım!

şimdi bütün tinselcileri anlıyorum!

ne kadar çok günah işlediğimi biliyor ve ölmem gerektiğini

anlıyorum ve artık hazırlanmalıyım ...

ama önce biraz uyuyabilsem fena olmazdı

bir parça uyku ve kafa huzuru.

pencereyi açıyorum ve avluya çıkmış buluyorum adamı

bir ilahiyle

ya da ruhanî başka bir bokla dansediyor.

kıçına kırmızı bir mayo geçirmiş

bronzlaşmış ve şarapla kafayı çekmiş

ama hareketleri sert ve garip -

aşın şişman

55'inde

ceviz gibi bir herif, yamrı yumru ve şekilsiz.

güneşte kollarını sallıyor ve kuşlar

ürküp uzaklaşıyorlar

ve hızla dönüp içeri giriyor.

ama burdaki sokak manzarası güzel -

Japon kadınları ve yaşlı kadınlar

genç kızlar ve dilenciler var.

büyük palmiyelerimiz

bir sürü kuşumuz var

park yeri de idare eder ...

ama din manyağımız işe gitmiyor

çalışmayacak kadar akıllı

yani ikimiz de yan gelip yatıyor

ve radyosunu dinleyip

kafayı çekiyoruz

ve merak ediyorum acaba hangimiz önce cehennemi boylayacak-

inciliyle o mu yoksa Atyarışı Bültenimle ben mi

ama burdan onu böyle dinleyeceksem yardım bulmam gerekecek,

ve sıradaki dans benimki olacak.

keşke Şu anda satacak bir Őeyim olsaydı da bir yerde
saklanabilseydim

dört metrelik duvarları

ve suyla dolu hendeği olan

zenci melezi karırlarla dolu bir yerde.

ancak her zaman olduğu gibi,

önümde uzun günler ve geceler görünüyor.

iyi bir ihtimalle sadece radyo tüpünün zayıflamasını,

en kötü ihtimalle de ölmesini umabilirim,

ki ikimiz de buna duacı

ve hazırız.

>iyi bir adama da benziyordu

farklı bölümlerini güzelce paketleyip

bacakları St. Louis'deki teyzesine

kafayı Brooklyn'de bir izci oymak beyine

göbeği Des Moines'te Őaşı bir kasaba gönderdi,

dişilik organları da Los Angeles'ta genç bir rahibe gönderildi;

kolları köpeğine verdi

ve elleri ceviz-kıracağı olarak kullanmak üzere sakladı,

gögüsler ve kalçalar gibi geriye kalan parçalardan da

çorba yaptı

ve ne tuhaftır ki kadının tadı

hiç çorbadaki kadar güzel olmamıŐtı.

kadının cüzdanındaki parayı harcadı
kaliteli Fransız şarabı, bezelye, yarım kilo marijuana
ve iki küçük papağan aldı; Keats'in toplu eserlerini,
2 metrekarelik bir bandana,
fildişi saplı bir makas,
ve ev sahibesi kadına
bir kutu şeker aldı.
sonra yedi içti ve üç gün üç gece uyudu
ve polis geldiğinde
dostça ve sakin görünüyordu
ve karakola giderken yol boyunca
havadan, dağların renginden,
bunun gibi çeşitli şeylerden bahsetti, hiç de öyle bir katile
benzemiyordu.
gerçekten de tuhaftı.

>gökyüzünde çocuklar

çocuklar gelip kahverengi direğe tırmanıyor çaydanlık İspanyolca fokurduyor çocuklar

kahverengi direğe tırmanıyor -

Charlemagne bunun için çarpıştı

bunun içindir ki

Il Duce arabasından kazınıp

ayı misali derisi yüzüldü

ve başaşağı asıldı -

çocuklar

kahverengi direğe

tırmanıyor

üç ya da dört tanesi;

bu binaya

yeni taşındık,

tablolar halâ

paketlenmiş duruyor,

İngiltere, Şikago,

Cheyenne ve New Orleans'dan gelen mektuplar da,

ama biraları götürüyoruz

ve masada

beş portakal

ve dört armudumuz var

anlıyacağınız hayat,

birinin gazı açmak için 15 \$ istemesi dışında

fena sayılmaz;

çocuklar

maviyeşil garaj çatılarına atlamak için

telefon direğine tırmanıyorlar

bense perdenin gerisinde

çırılçıplak dikilmiş

puro içiyorum,

ve

olabildiğince etkilenmiş durumdayım

sanki dışarda

Bakire Meryem dansediyormuşcasına;

ve pencereden

kuzeye doğru bakınca

iki adam görüyorum

45 güvercini besliyorlar

ve güvercinler

8 -10'luk ayrı halkalar halinde

dönen bir iple birbirine tutturulmuş gibi yürüyorlar,

saat öğleden sonra 3'

ve kaliteli bir puroyu gösteriyor.

Çiçero bunun için doğuştu, Jake LaMotta ve Waslaw Nijinsky, ama birisi gitarımızı çaldı ve haftalardır vitaminlerimi almıyorum.

Çocuklar

yeşilmavi çatılarda koşuyorlar

kuzeyde ise

güvercinler yükseliyor;

her Şey son derece

kutsal

ve ben

gri ve sessiz

duman üflüyorum.

sonra kırmızı ceketli bir kadın,

belli ki bir görevli,

okumuş

bir hatun

gökyüzünün

temizlenmesi gerektiğine karar veriyor:

Hey !!! siz çocuklar

İNİN bakayım oradan!

avcıdan kaçan

geyikler kadar muhteşem.

Agrippina bunun için savaştı, Mithridates de, William Hazlitt de.

şu anda

paketleri açmaktan başka

yapacak bir şey yok.

>rupert brooke bekleyen hatuna not

ne yani, ne bekliyordun ki? peltek peltek John Donne okuyan

bir okul çocuğu mu? yoksa

içini Hayat'ın leşiyle dolduracak daha pratik bir sevgili mi?

ben budalanın biriyim ve centilmen falan da değilim: Crane ile

pijamalarını üstümde

Brooklyn Köprüsü'nde yürüdüm, ama yaşlandıkça, intihar

çözüm olmaktan çıkıyor:

öldürecek şey gittikçe azalıyor.

işte ben de pirzolalar, deri, ve başka gardroplardan gelme hastalıklı kravatların ortasında, kurnaz mırıltılarımın müziğiyle dolu portakal gibi yuvarlak entrikalar kuruyorum.

Brooke mu? hayır, ben soytarımın biriyim;

senin kahkahanın,

sirk maymunlarının ve kaplanların,

saat 5:30 olmadan sekreterlerini düzen iş dünyasının sirk

delilerinin sirk kumunda zeytinini kaybetmiş bir soytarı... ne bekliyordun ki?

çorak beynine Picasso renkleri serpiştirecek pembe yanaklı birini mi?

velhasıl, oda kaynayan beynimin buharından maviye dönmüştü,

cehennem gibi

duygusuz bir denize

ve parmaklarım .m sularının son damlasından uyuşmuş düştüm,

dikenli sarmaşıkların arasından yuvarlandım lanetleyerek adını,

ne centilmeni

hangi centilmen,

yılan ısırığı misali öpülüp .iktiredilmiş aşk,

taraca sineklerle kaynıyordu, sinekler

ve yalanlarla, ve kırmızı ağzın bağırıyordu,

zamanı geçmiş faturalar gibi kırılıp bağırıyordu lambaların:

SARHOŞ! YİNE SARHOŞSUN! SENİ GERZEK!

anlıyacağınız, Yeats, Keats, meme uçları... şeftaliden başka bir şey değil!

ne... İspanya'ya ne oldu? adamım Lorca'ya ne oldu? ya devrim? tugaylara katılmalı! benim elim gider moruk!

>kötü şairle iyi şair arasındaki fark şanstır

sanırım öyle.

Philadelphia'da bir tavan arasında kalıyordum

yazın sıcaktan pişiyordu ben de

barlarda kalıyordum, meteliksizdim ve son kalan paramla

gazeteye küçük bir ilân verdim; yazarım,

iş arıyorum, dedim . . .

palavraydı tabii; yazardım ve

biraz zaman, biraz yemek ve biraz da

tavan arası kirası arıyordum.

bir kaç gün sonra nihayet bir yerden eve döndüğümde

ev sahibem, biri seni sordu,

dedi. yanlışıklık olmalı,

dedim, hayır, kendisi yazarmış, bir tarih kitabı yazmasına

yardımcı olmanı istiyormuş,

dedi. güzel, dedim, biliyordum ki bir haftalık kira daha

çıkmişti - yani, borç şeklinde -

oturup borç yazdırdığım şaraba yumuldum

ve kızgın çatıda sıcaktan kavrulmuş halde düzüşen güvercinleri

seyre koyuldum.

radıyoyu sonuna kadar açıp

şarap içtim ve bir tarih kitabını nasıl ilginç ama gerçek

kılabilirim diye düşündüm.

ama orospu çocuğu bir daha görünmedi.

ve sonunda Batı'ya giden bir demiryolu işçileri

grubuna katılmak zorunda kaldım

bize konserve yemek verdiler ama

açacak vermediler

biz de konserveleri koltuklara ve

üzerinde yüzyıllık toz birikmiş vagonlara vurarak açtık

konserveler pişmemişti

ve su mum ipi gibi kokuyordu ben de Texas'ta bir yerde bir çalı yığınının üzerine atlayıp tüydüm her yer yemyeşildi ve uzaktaki evler güzel görünüyordu bir park buldum ve bütün gece uyudum sonra beni buldular ve bir hücreye kapattılar ve cinayet ve soygunlarla ilgili sorular sordular, becerilerini kanıtlamak istercesine kitaplardan bir sürü palavra bulmaya çalıştılar ama o kadar da yorgun değildim

sonra beni elliyedi mil uzaktaki komşu kasabaya götürdüler iri olanı kışma tekme bastı ve gaza basıp gittiler, ama şansım döndü:

iki hafta sonra belediye sarayının bürosunda güneşte, dirseğimdeki koca sinek gibi yarı uykulu oturuyordum ve kadın beni alıp arasına kurul toplantılarına indiriyordu ben de ne olup bittiğini anlıyormuş

ve kıyırık bir kasabanın gelirlerinin nasıl tahsis edileceğini biliyormuş gibi ciddiyetle dinliyordum.

sonra yatağa yattım ve vücudumun her tarafında diş izleriyle uyandım, allahaşkına yavaş ol bebeğim! dedim, kanser bulaştıracaksın bana! ve Kırım Savaşı'nın tarihini

yeniden yazıyorum! ve sonra herkes kadının evine geldi -bütün kovboylar:

şişman, sıkıcı ve toza bulanmış bütün sığır çobanları, ve herkes el sıkıştı, üzerimde eski bir kot vardı, ve dediler ki

ooo, yazarsınız ha?

eh, bazıları öyle sanıyor, dedim.

ve bazıları halâ öyle sanıyor . . .

ancak, diğerleri, halâ işe uyanmadılar.

iki hafta sonra beni

kasabadan

kovaladılar.

>burada ve Berlin'de ve New York'ta

ve Meksika'da perdeler uçuşuyor ve insanlar

ikinci vaktinde yürüyorlar

gebelik misali kovalıyorum hayatı, stetoskopu

bağırsaklarıma dayıyorum

ama şu anda tek duyduğum

dişlerini beynimin bölgelerinde takırdatan

piyano

(bu mahallede birisi Gershwin seviyor

ve bu benim

hiç işime

gelmiyor)

ve kadın arkamda oturuyor oturuyor oturuyor ve sigara üstüne sigara yakıyor şimdi de hemşireler yakındaki hastaneden çıkıyorlar

ölüleri, ölmekte olanları ve doktorları neşelendirmek için güneşte çırılçıplak bırakan elbiseler giyiyorlar ama bana faydası yok

şehvetten inleyerek parçalayabilseydim elbiselerini

ne bir şeye faydası olurdu ne de

zararı

asıl meseleye gelince

yorgun bir yazı çalıyor kornanın biri, bırakılmış ve bir duvara yaslanmış duran

bir kuzgunkılıcı misali

ve boşalttığımız şişeler

boğazlar... Tanrı konusundaki duyarlılıkları

şimdi kalkıp aynada suratıma bakıyorum: insan öldüren insanı keşke öldürebilsem

kahve fincanlarının ve iki ucu kesilmiş puroların beni

öldürdüğünden

daha fazla hışımla kendimi öldürdüğümünden daha fazla

delilik dolaptan çıkan bir fare misali geliyor ve ayın bir fotoğrafını veriyorlar bana

arkamda oturan kadının kızı

sandalet ve bere giyen

pipo içip dikkatle saçını tarayan

satranç oynayan ve sürekli ruhtan

ve Sanat'tan bahseden sakallı adamlara aşık oluyor

fena bir şey değil: bir şeyleri sevmek gerek

şimdi de ev sahibi sahte yağmurla

çiçekleri suluyor

artık Gershwin bitti galiba Greig çalıyor

of, her şey çok sıradan ve zor! imkânsız!

keşke biri

gerçekten

tırlatsa

ama hayır

sanırım hiçbir şey değişmeyecek:

bir bira ve sonra bir tane daha bir tane daha ve bir tane daha

belki sonra ufak bir şişe

viski

üç tane puro - tütür evet tütür dur

elektrikli güneşi altında gecenin

bu kadınla ve hayatıyla saklanmış dört duvarın arasında

bu arada polis

sokaklardan sarhoşları toplayadursun

daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum

>ama düşünmeden edemiyorum of! allahım!

kuzgunkılıcı doğrulup

sapasağlam dikilecek ve güneşe doğrultulmuş bir ok gibi renklere boğulacak İsa marmelat gibi titreyecek kedim bir zamanların Gandhi'sine benzeyecek

her şey her şey

Tren Garı'ndaki fayanslar bile gerçek olacak

oradaki aynaların hepsi sonunda kendilerine birer yüz bulacaklar

ve güller ve ormanlar ve polis olmayacak ve ben

olmayacağım.

>merhamet tacirlerine

her şeyin bir sebebi var

tüm ölümlerin

tüm öldürmelerin tüm

göçüp gidenlerin bir sebebi var

hiçbir şey boşuna değil

bir sineğin boynu bile,

ve bir çiçek

orduların arasından geçip böbürlenen küçük bir çocuk misali, rengini gösteriyor.

IV

SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL Şiirler 1972-1973

benim çıldırdığımı düşünüyorsanız komşunuzun bahçesinden bir çiçek koparmayı deneyin

>çöpçüler

geliyorlar işte bu adamlar gri kamyon radyosu çalıyor

acele ediyorlar

epey heyecanlı: gömlekler açık göbekler sarkmış

çöp tenekelerini çıkarıp kamyonun çatallı kaldırıcısına götürüyorlar ve sonra kamyon tenekeleri gümbürtüyle kaldırıyor...

bu işleri almak için

başvuru formu doldurmak zorunda kaldılar ev ve son model arabalarının taksitlerini ödüyorlar

Cumartesi geceleri kafayı çekerler

şimdi Los Angeles güneşinde

çöp tenekeleriyle bir aşağı bir yukarı koşuşturuyorlar

bütün bu çöp bir yerlere gidiyordur ve birbirlerine bağıyorlar

sonra hepsi kamyonla tutunup batıya denize doğru gidiyorlar

yaşadığımdan hiçbirinin haberi yok

REX ÇÖP TOPLAMA LTD.

>hayvanat bahçesi

filler çamura bulanmış ve yorgunlar

ve su aygırları kıpırdamıyorlar

zebralar cansız sersem kütükler

ve aslanlar kükremiyor

hiç umurunda değil aslanların

akbabalar aşırı besili

timsahlar kıpırdamıyorlar

bir de tuhaf bir maymun türü vardı,

adını unuttum,

erkek maymun yukarda bir rafa çıkmış,

dişiyi yakalamış beceriyordu,

işini bitirdi,

sırtüstü yatıp sırtıttı,

sevgilime, hadi gidelim, dedim,

sonunda doğru dürüst bir şey oldu.

evime gelince konuştuk bunu.

hayvanat bahçesi hüzünlü bir yer, dedim, bir yandan elbiselerimi çıkarırken.

sadece o iki maymun mutlu gibiydi, dedi,

elbiselerini

çıkartırken.

erkek maymunun suratındaki o ifadeyi gördün mü? dedim.

sonrasında sen de aynen öyle görünüyorsun, dedi.

daha sonra aynada tuhaf bir tür maymun gördüm, ve zürafaları, su aygırlarını, ve özellikle de filleri düşündüm.

hayvanat bahçesine tekrar gitmemiz gerekecek.

>kayıp

hayır

kazanamayız mümkün değil

kazanamayacağımıza karar verdim

bir an için kazanabileceğimizi sanmıştık ama sadece bir an için

şimdi biliyorum ki kazanamayız

hareketsiz din sak da kazanamayız koşsak da

doğru davransak kazanamayız hata yapsak kazanamayız başka biri kazanacak

o yüzden başka biri orada ve biz de buradayız

önemli görünen bir konuda yenilmek çok boktan

biliyorum olacak kabullenmek imkânsız bunu

bunun farkında olmak güvercinlerden veya el freninden ya da aşktan daha önemli.

>ateşli

ateşliydi, öyle ateşliydi ki

başka biriyle olmasını istemiyordum,

ve eğer zamanında eve dönemezsem

gitmiş oluyordu, ve buna katlanamıyordum -

deliye dönüyordum...

aptalcaydı biliyorum, çocukçaydı,

ama tuzağa düşmüştüm işte, kapılmıştım.

bütün postayı dağıttım

ve Henderson beni eski bir ordu kamyonetiyle

gece posta toplama görevine yolladı,

allanın belası kamyonet daha işin yarışımlayken su kaynatmaya

başladı

ve gece böyle sürdü

ateşli Miriam'ımı düşünerek

posta torbalarını doldurup

kamyonete gidip gelip durdum

motor ısınmaya devam ediyordu

ısı göstergesi sonuna kadar dayanmış

Miriam gibi SICAK

Miriam gibi ATEŞLİ.

bir aşağı bir yukarı

üç torba daha ve sonra istasyona

dönecektim, arabam,

mavi koltuğuma oturup elinde buzlu viski

bacak bacak üstüne atmış ayaklarımı sallayan Miriam'a

götürmek için bekliyordu beni,

iki yer daha ...

motor sustu bir trafik ışığında, tekrar çalıştırmak

cehennem azabıydı...

8'de evde olmak zorundaydım, Miriam en geç 8 demişti.

son torbayı da doldurdum ve istasyona yarım blok kala ışıklarda

kamyonet stop etti...

çalışmıyordu allahın belası, çalışmıyordu...

kapıları kilitleyip anahtarı çektim ve

istasyona koştum...

anahtarı fırlattım ... imzayı attım ...

pezevenk kamyonetin ışıklarda kaldı,

diye bağırdım,

Pico'yla Westem'in köşesinde...

...koridoru koşarak geçtim, anahtarı kapıya soktum, açtım....kadehi duruyordu, bir de not:

pezemenk herif:

5'e kadar bekledim sonra yemek y idim

beni sevmiyorsun

allahın belası pezemenk

ama sevecek birini bulurum ben

bütün gün seni bekledim

Miriam

kendime bir içki koydum ve küveti doldurmaya başladım şehirde 5000 tane bar vardı ve ben Miriam'ı bulmak için 25'ini dolaşacaktım

bir yastığa yaslanmış

mor ayısına tutturulmuştu not

bir içki ayıya verdim, bir içki kendime

ve sıcak su dolu küvete

girdim.

>aşk

aşk, dedi, gaz

uçur beni öpücüklerinle

öp dudaklarımı

saçımı öp

parmaklarımı

gözlerimi beynimi öp

unuttur bana

aşk, dedi, gaz

üçüncü katta bir odası vardı,

bir düzine kadın

35 yayıncı

ve yarım düzine ajans tarafından reddedilmişti,

ama kaliteli biriydi de

demiyorum

bütün gaz vanalarını sonuna kadar açtı ve yattı

bir kaç saat sonra herifin biri

309 numaralı odaya giderken

holde

bir sigara yaktı

ve bir divan pencereden uçtu

bir duvar ıslak kum misali döküldü

mor bir alev 15 metre yükseğe fırladı

yataktaki adamın ne haberi vardı

ne de umurundaydı

ama itiraf etmem gerekir ki adam

öğün

çok iyiydi

>yan, yan, yan yanabileceğin kadar

bir Philly barında Hollandalı 'nın birini tanımıştım

birasını 3 çiğ yumurtayla içerdi,

71 yaşında hâlâ

çalışıyordu,

gücü kuvveti yerindeydi,

ve orada ondan 3-5 bar taburesi uzakta otururdum

20'li yaşlarımdaydım

korkaktım

intihara meyilli

sevgiye açtım.

bilirsiniz işte, üzüntü

üzüntüyü çeker

yan, yan, yan yanabileceğin kadar,

sonra başka bir şeyler olur.

eskisi denli iyi olur demiyorum

ama şurası kesin ki

daha rahatlatıcıdır,

ve şimdilerde geceleri çoğunlukla

o yaşlı Hollandalı'yı düşünüyorum -

neredeyse bir ömre geri dönüp

bakabiliyorum -

yine de hâlâ hatırlıyorum onu orada o zaman da ustamdı, şu anda.

>tarzımız

katlediliyoruz bu ülkenin sokaklarında

bayrak direklerine yaslanırken buz gibi donmuşuz

dişiler pençelemiş her yerimizi

karanlıkta eğitilmişiz karanlık için

tıkالی tuvaletlere kusuyoruz karafatma ve fare dolu kiralık odalarda

elbette çok nadir duyarsınız şarkı söylediğimizi gündüz olsun gece olsun

işe yaramaz savaşlar işe yaramaz yıllar işe yaramaz aşklar

ve tutup bize sorarlar,

niye bu kadar çok içiyorsunuz?

eh, sanırım günler harcanmak

içindir

yıllar ve aşklar

harcanmak içindir.

ağlayamayız, gülmekse işe yarar -

hayalleri, idealleri

ve zehirimizi boşaltmaktır gülmek

şarkı söylememizi istemeyin bizden, gülmek şarkı söylemektir bizce, gördünüz mü, berbat bir şakaydı işte

İsa çarmıha gerilmişken gütmeliydi bence, taşa çevirirdi katillerini

şimdilerde her zamankinden çok katil var ve ben onlara şiirler yazıyorum.

>kollarından çıkıp...

bir aşkın kollarından çıkıp bir diğeri kollarına

çarmıha gerilmiş ölmekten

şarkı ve öyküler yazan

ve ot tütüren bir kadın tarafından kurtarıldım,

ve bu kadın

sonuncudan daha yumuşak,

çok çok daha iyi kalpli,

ve seks aynı güzellikte ya da daha iyi.

çarmıha gerilip orada bırakılmak hiç de hoş değil,

yürümeyen bir aşkı unutmak çok daha hoş

zaten

hangi aşk yürür ki...

Del Mar kıyısında

42 numaralı odada uzanıp sevişmek

çok daha hoş, ve sonrasında yatakta oturup

kaliteli şarap içmek,

konuşmak ve dokunmak birbirine

sigara tüttürmek

dalgaları dinlemek ...

milyon kere ölmüşüm ben

inanıp bekleyerek, bekleyerek

odanın birinde

tavandaki çatlaklara bakarak

telefon bekleyerek, bir mektup, bir kapı çalışı,

bir ses, bir nefes .

o, gece kulüplerinde yabancılarla dansederken çıldırmışım kafamın içinde...

bir aşkın kollarından çıkıp bir diğerrinin kollarına

çarmıha gerilmiş ölmek hiç de hoş değil, karanlıkta adının fısıldandığını duymak çok daha güzel.

>bir geri zekâlıının ölümü

fareler ve kırlangıçlarla konuşurdu

ve saçı 16 yaşında beyazlamıştı.

babası onu her gün döverdi ve annesi

kilisede mumlar yakardı.

çocuk uykudayken büyükannesi gelir

ve şeytan torununu azat etsin diye

dualar ederdi

annesi de dinlerken incile sarılıp

ağlardı.

genç kızları pek farketmiyordu sanki çocukların oynadığı oyunları da pek arılamıyordu zaten anladığı fazla bir şey de yoktu ilgilenmiyordu hiçbir şeyle.

kocaman, çirkin bir ağzı ve kazma gibi dişleri vardı gözleri küçük ve parıltısızdı, ihtiyar bir adammışcasına omuzları düşük, sırtı kamburlaşmıştı.

bizim mahallede oturuyordu.

sıkıldığımızda ondan bahseder ve sonra

daha ilginç konulara geçerdik.

evinden çok nadir çıkardı, ona işkence etmek için

can atardık

ama dev gibi korkunç babası

bizim için işkence ederdi ona.

bir gün çocuk öldü. 17'sinde, daha bir

çocukken, küçük bir mahallede ölüm bir canlanma

yaratır, ve sonra 3-4 gün içinde

unutulur.

ama bu çocuğun ölümünü hiç birimiz unutamadık akşam yemeğini beklerken hava kararırken saat altıda çocuk-adam seslerimizle ondan bahsetmeyi sürdürdük.

ve şimdilerde

onlarca yıl sonra

ne zaman o mahalleden arabayla geçecek olsam

bütün diğer ölümleri

ve o zamanlar olan her şeyi unutmuşken bile

hâlâ onun ölümünü düşünüyorum.

>tınılar

silahsız yürüyor askerler

mezarlar boş

tavuskuşları süzülüyor yağmurda

gülümseyerek iniyor merdivenlerden yüce adamlar

yeterince yiyecek var ve kira ve yeterli zaman

kadınlarımız yaşlanmayacaklar

ben yaşlanmayacağım

serserilerin parmaklarında elmas yüzükler

Hitler bir Yahudiyle el sıkışıyor

gökyüzü insan eti rostosu kokuyor

yanan bir perdeyim ben

buhar çıkaran suyum ben

bir yılanım ben keskin bir cam parçasıyım kanım ben

eve sürünerek dönen ateşten salyangozum.

>kıçıkırık bir gece

dışarı çıktın, dedi kadın,

ve sonra o herifin arabasını tekmeledin

sonra da kendini bir çalılığın üzerine atıp

bütün çalılığı

yıktın,

ızdırabının nedenini

bilmiyorum

ama sence bir psikologa görünsen iyi olmaz mı?

harika bir psikolog biliyorum,

seversin.

cevap ver bana, dedi, neden böyle davranıyorsun?

dinle, dedi, gitmemi ister misin?

gittikten sonra bir sandalye kaptım

ve pencereden fırlattım, her yer cam

oldu ve sineklik de

kırıldı.

kaç tane ölü hayvan Galler'den Los Angeles'a

uçarak yürür?

>iş arıyorum

Philly'deydim ve barmen

evet, dedi, ben de, bana bir bira ver Jim,

dedim, sınırları yatıştırmak gerek,

iş aramaya çıkıyorum da. sen, dedi,

iş aramak mı?

evet Jim.dedim, gazetede bir şey gördüm de,

deneyim istemiyorlarmış.

hadi ordan, dedi, iş falan istemezsin sen,

elbette istemem, dedim, ama para lazım,

ve biramı bitirip

otobüse atladım ve numaralara dikkat ettim

çok geçmeden numaralar yaklaştı

ve varacağım yere vardım
kordonu çekip otobüsü durdurdum
ve indim.
tenekeden yapılmış büyük bir binaydı
kayarkapı pislikten sıkışmıştı
geriye doğru ittim ve içeri girdim
yerde döşeme yoktu, sadece toprak,
topaklaşmış, ıslak ve leş kokuyordu
testereyle ortadan kesilen ve
delinen şeylerin gürültüsü geliyordu ve içersi karanlıktı
adamlar yukarda kirişlerin üzerinde yürüyor
el arabalarını itiyorlardı
bazıları da makinelerin üzerine oturmuş bir şeyler yapıyorlardı
ve içerde şimşek ve gökgürültüsü kol geziyordu
ve aniden alev dolu bir kova sallanarak kafama
doğru geldi, kükredi ve alevler içinde kaynıyordu
gevşek bir zincire asılmıştı üzerime doğru geldi
biri haykırdı, HEY DİKKAT ET!
ve kovanın tam altında eğildim
üzerimden geçen ateşi hissettim,
ve biri sordu,
NE İSTEMİŐTİN?
EN YAKIN TUVALET NERDE? dedim,
söylediler

girdim

ve çıktığımda alev ve gürültünün arasında

hareket eden adam silüetleri gördüm

kapıya yürüyüp dışarı çıktım

ve otobüse atlayıp bara döndüm, oturdum

ve bir bira daha söyledim, Jim sordu,

ne oldu? beni almadılar, Jim, dedim,

sonra orospunun biri içeri girdi, oturdu ve herkes

ona baktı, iyi görünüyordu, ve hatırlıyorum da

hayatımda ilk defa keşke takımlarımın yerinde bir

vajina ve klitoris olsaydı diye düşündüm, ama 2-3 gün sonra

unuttum ve yine iş ilanlarına bakmaya başladım.

>mektuplar

yere oturmuş

kanon bir kutuyu karıştırıyor

ve ona şimdiye dek yazdığım aşk mektuplarını okuyor bana

bu arada 4 yaşındaki kızını yerde

pembe bir battaniyeye sarılmış

uyudu uyuyacak

bir kez ayrıldıktan sonra yine bir araya geldik bir Pazar gecesi evinde oturuyorum

dışarda arabalar bir aşağı bir yukarı tırmanıyor yokuşu bu gece birlikte yattığımızda cırcır böceklerini dinleyeceğiz

nerede benim kadar iyi yaşayamayan salaklar?

bu kadının duvarlarını seviyorum

bu kadının çocuklarını

bu kadının köpeğini seviyorum

cırcır böceklerini dinleyeceğiz kolum kalçasından dolanmış parmaklarım göbeğinin üzerinde

böyle bir gece yaşamı yenmeye yeter, fazlası da ölümü halleder

aşk mektuplarımı seviyorum, gerçeği anlatıyorlar

ah, ne göt var bu kadında be! ah, ne güzel ruh var bu kadında!

>evet evet

Tanrı aşkı yarattığında çoğu insana yaramadı

Tanrı köpekleri yarattığında köpeklere yaramadı

Tanrı bitkileri yarattığında eh işte idare ederdi

Tanrı nefreti yarattığında standart bir hizmete kavuştuk

Tanrı beni yarattığında beni yaratmış oldu

Tanrı maymunu yarattığında uyuyordu

zürafayı yarattığında sarhoştı

uyuşturucuları yarattığında kafası kıyaktı

ve intiharı yarattığında bunalımdaydı

senin yatakta uzanmış halini yarattığında

ne yaptığını biliyordu

sarhoştı ve kafası kıyaktı

ve sonra dağları ve denizi ve ateşi

aynı anda yarattı

bazı hataları oldu

ama senin yatakta uzanmış halini yarattığında

tüm Kutsal Evreni'nin üzerine boşaldı.

>eddie ve eve

biliyor musunuz

Philadelphia'da 5 yıl boyunca

aynı bar taburesinin üzerinde oturdum

kutu bira ve ucuz şarap içtim

arka sokaklarda

gecenin hanımları ve beyleri eğlensin diye

besili kamyon şoförlerinden dayak yedim

size çocukluğumu anlatmayacağım fazla mide bulandırıcı gerçek dışı

ama diyeceğim şu ki

30 sene sonra nihayet

arkadaşım Eddie'yi görmeye gittim

halâ aynı evde

aynı karısıyla yaşıyordu

doğru bildiniz:

benden daha kötü görünüyordu

sandalyesinden kalkamıyordu

baston

artrit romatizma

kalan saçları beyazlamıştı

aman allahım, Eddie, dedim.

biliyorum, dedi, işim bitti, nefes alamıyorum.

sonra karısı çıktı ortaya, bir zamanlar incecik olan flört ettiğim Eve.

şası gözlerle bana bakan 100 kiloluk bir katana.

aman allahım, Eve, dedim, biliyorum, dedi.

hep beraber sarhoş olduk, bir kaç saat sonraydı Eddie bana dönüp,
yatağa götürüp bir iyilik yapsana ona, dedi, benden fayda yok artık.

Eve kıkırdadı.

yapamam Eddie, dedim, sen benim arkadaşımınsın.

biraz daha içtik, bira bira üstüne.

Eddie kusmaya başladı.

Eve bir leğen getirdi

ve Eddie içine kustu

arada da bana

bizim erkek olduğumuzu

harbi adamlar olduğumuzu söyledi

biz neyin ne olduğunu biliyorduk

allah biliyor işini,

şu genç serserilerin

içi kof, dedi.

onu yatağa taşıdık

soyduk

çok geçmeden sızdı,

horluyordu.

Eve'e hoşçakal dedim.

dışarı çıkıp arabama bindim

ve öylece oturup evlerine baktım.

sonra bastım gaza.

yapılacak başka bir şey yoktu.

>sıcacık kıçlar

bu Cuma gecesi

Katolik karnavalındaki Meksikalı kızlar

özellikle fıstık gibiler

kocaları barlarda

ve atmaca burunlu vahşi güçlü bakışlı bu Meksika kızları

genç görünüyorlar

dar kotlarının içinde kıçları sıcacık

ama her nasılsa bir şekilde kapatılmışlar,

kocaları bıkmış o sımsıcak kıçlardan

ve çocuklarıyla yürüyor Meksikalı genç kızlar,

vahşi güçlü gözlerinde gerçek hüznün var,

artık pek de yakışıklı olmayan yakışıklı kocalarının

kendilerine

bir daha asla duyamayacakları

güzel şeyler söylediği geceleri anımsıyorlar,

ayışığının

ve yanıp sönen karnaval ışıklarının altında

bütün bunları görebiliyorum ve sessizce dikilip

onlar için yas tutuyorum.

baktığımı görüyorlar -

ihhtiyar keçi bize bakıyor

gözlerimize bakıyor;

birbirlerine gülümseyip konuşarak uzaklaşıyorlar,

kahkaha atıp omuzlarının üzerinden bana bakıyorlar.

tezgâhın birine yanaşıp onbir numaraya on sent basıyorum

ve üzerine 13 tane renkli lolipop dikilmiş

çukulatalı bir pasta kazanıyorum.

eh, sıcacık

genç

ve artık kullanılmayan Meksikalı kıçlara hayran eski bir Katoliğe

yeter de artar bile.

>şiire başlık atmak ne işe yarar?

beceremiyorlar

güzeller ateşte can veriyor -

intihar hapları, fare zehiri, ip, aklına

ne gelirse ...

kollarını kesiyorlar,

kendilerini pencereden atıyorlar,

kendi gözlerini oyuyorlar,

aşkı reddediyorlar

nefreti reddediyorlar

reddediyorlar, reddediyorlar.

beceremiyorlar güzeller dayanamıyorlar, kelebek gibiler güvercin gibi kırlangıç gibiler, dayanamıyorlar.

alev biraz uzatsa dilini

yaşlı adamlar parkta dama oynarken

bir alev, şöyle sağlam bir alev

yaşlı adamlar parkta

güneşin altında dama oynarken.

güzelleri

odanın birinde bir kenarda

örümceklere iğnelere ve sessizliğe bulanmış buluyorlar

ve niye gittiklerini anlamak

ne mümkün, öyle

harikaydılar ki.

beceremiyorlar,

güzeller genç ölüyor

ve çirkinleri

çirkin hayatlarıyla başbaşa bırakıyorlar.

güzel ve parıltılı: yaşam ve intihar

ve ölüm

yaşlı adamlar parkta

güneşin altında dama oynuyorlar.

>kaplan

berbat kavgalar.

ve sonunda,

kadının güzel çiçek desenli kocaman yatağında

huzur içinde uzanmışım,

göbeğim sereserpe başım yanda

abajurun ışığı damla damla

kadın öbür odada

yıkıyor,

çoğu şey gibi,

bütün bunlar benden uzakta,

küçük radyodan klâsik müzik dinliyorum,

kadın yıkıyor, suyun şırıltısını duyuyorum.

>pasta cila

moruk, dedi, merdivenlere oturmuş,

araban yıkanmak ve cilalanmak ister

5 dolara yaparım senin için,

cilam da var, bezim de, ne lazımsa her şey var,

moruk.

5'ligi verip yukarı çıktım.

4 saat sonra aşağı indiğimde

kafayı çekmiş merdivenlerde oturuyordu

bana da bir bira uzattı.

arabayı yarın hallederim,

dedi.

ertesi gün kafayı buldu yine ve bir şişe şarap alsın diye bir teklik borç verdim, adı Mike'tı II. dünya savaşı gazisiydi. karısı hemşirelik yapıyordu.

ertesi gün aşağı indim, merdivenlerde oturuyordu ve dedi ki,

biliyor musun, oturmuş arabana bakıyordum da, nasıl yapayım diye düşünüyorum, gerçekten parlatayım diyorum.

ertesi gün Mike, yağmur yağacak gibi görünüyor, dedi ve tabii ki yağmur yağacaksa bir arabayı

yıkayıp cilalamanın anlamı yoktu.

ertesi gün yine yağmur yağacak gibiydi, ve sonraki gün de.

ondan sonra görmedim onu bir daha. bir hafta sonra karısını gördüm, bana, Mike'ı hastaneye yatırdılar, dedi, her yeri şişti, içkiden diyorlar.

bak, dedim kadına, arabamı cilalayacağını söyledi, cilalasın diye 5 dolar verdim kocana, kritik hastaların koğuşunda, dedi, ölebilirmiş...

mutfakta oturmuş

karısıyla içiyordum

telefon çaldı.

telefonu bana verdi.

Mike'tı arayan, dinle, dedi, buraya gel de

çıkar beni, dayanamıyorum buraya.

arabaya atlayıp gittim, hastaneye yürüdüm, yatağını buldum ve hadi gidelim, Mike, dedim.

elbiselerini vermediler onun için asansöre üstünde hastane önlüğüyle yürüdü.

asansöre bindik, asansörcü çocuk

elma şekeri yiyordu.

burdan hastane önlüğüyle çıkmak yasaktır,

dedi.

sen bu asansörü indir ufaklık, biz önlük işini düşünüyoruz, dedim.

Mike'in her yeri şişmiş, üç kat irileşmişti ama nasıl olduysa arabaya sokmayı başardım ve bir sigara verdim.

tekeli bayiiinde durup oniki tane bira aldık ve yukarı çıktık. Mike ve karısıyla gecenin onbirine kadar içtik sonra ben daireme çıktım...

Mike nerede? diye sordum karısına üç gün sonra, arabamı cilalayacaktı, biliyorsun.

Mike öldü, dedi, sizlere ömür. gerçekten mi öldü? dedim, evet, öldü, dedi. üzüldüm, dedim, çok üzüldüm.

o günden sonra bir hafta boyunca yağmur yağdı ve anladım ki 5 doları tahsil etmenin tek yolu karısını

yatağa atmak olacaktı ama şans bu ya 2 hafta sonra taşındı.

kır saçlı moruğun biri taşındı daireye tek gözü kördü ve korno çalışıyordu, borcu ondan tahsil etmem imkânsızdı.

>bazıları

bazıları hiç delirmez.

ben, bazen koltuğun arkasında

3-4 gün boyunca yattığım olur.

orda bulurlar beni.

Melâike'ymiş derler,

sonra gırtlığımdan aşağı şarap döküp

göğsümü ovarlar

yağ serperler üzerime.

sonra kükreyerek kalkarım,

atıp tutar, köpürürüm -

onlara ve evrene küfreder

bahçeye kadar kovalarım.

sonra kendimi çok daha iyi hisseder,

tost ve yumurtanın başına otururum,

bir şarkı mırıldanıp,

aniden pembe

besili bir balina gibi sevimli olurum.

bazıları hiç delirmezler.

ne korkunç hayat sürüyorlardır

allah bilir.

>cennetteki babam -

babam pratik adamdı.

bir fikri vardı.

bak oğlum, dedi,

kendi yaşamımda bu evin parasını ödeyebilirim,

sonra benim olur.

ben ölünce sana bırakırım.

şimdi sen kendi hayatında bir ev sahibi olabilirsin

ve böylece senin iki evin olur

ve sen de bu iki evi kendi oğluna

bırakırsın, ve o kendi hayatında bir ev edinir,

sonra da o ölünce oğlu -

anladım, dedim.

babam bir bardak su içmeye çalışırken

öldü. babamı toprağa verdim.

sağlam maun tabutta, cenazeden sonra

at yarışlarına gittim, bir melez hatunla tanıştım.

yarışlardan sonra dairesine gittik

akşam yemeği ve muhabbete.

yaklaşık bir ay sonra babamın evini sattım.

arabasını ve mobilyalarını sattım

ve biri dışında tablolarını

ve yazın sıcaklığında kaynatılmış meyvayla dolu

bütün reçel kavanozlarını millete dağıttım

köpeğini de sokak hayvanları yuvasına verdim.

sevgilisiyle iki kere çıktım

ama baktım bir yere varmıyor

bıraktım.

parayı kumar ve içkide yedim.

şimdi Hollywood'da ucuz bir yol üstü odada kalıyorum ve kirayı ucuz tutmak için çöpümü kendim çıkarıyorum.

babam pratik adamdı, bir bardak suyla tıkanı ve hastane masraflarından yırttı.

>sinirler

tiklerim tutmuş çarşafın altında -

güneş ışığıyla tekrar yüzleşmek,

harbiden

berbat bir şey.

neon ışıkları yanıp da

çıplak kızlar barın üstünde

hırpalayan müzikle dansettiğinde

şehri daha çok seviyorum.

çarşafın altında

düşünüyorum.

tarih

sinirlerimi yıpratıyor -

insanlığın en hatırlamıştı derdi

güneş ışığıyla tekrar yüzleşme cesaretidir.

aşk iki yabancımanın tanışmasıyla başlar, dünyayı sevmek imkânsız, yatakta kalıp uyumayı yeğlerim.

serseme dönmüşüm günlerle sokaklar ve yıllarla çarşafı boynuma çekiyorum, kızımlı duvara veriyorum, sabahlardan kimsenin etmediğı kadar nefret ediyorum.

>zaten kira da yüksek

tuzlukta canavarlar dolanıyor

çaydanlıkta hava alanları.

annemin eli poşetlerin durduğı çekmecedede

ve kaşıkların gerisinden

küçük, işkence görmüş hayvanların çığlıktan geliyor.

dolapta öldürölmüş,

yeni yeşil kravatlı bir adam var

ve döşemenin altında,

burun delikleri parıldayan bir melek boğulmakta.

burda yaşamak zor.

burda yaşamak gerçekten zor.

geceleyin gölgeler henüz doğmamış yaratıklar misali, yatağın altında örümcekler minik beyaz fikirleri öldürüyor.

geceler berbat

geceler gerçekten berbat

içip sızıyorum

içip sızmak zorundayım.

sabahlan

kahvaltı sonrasında

ölüleri sokaklarda yuvarladıklarını görüyorum

(bunu gazetelerde hiç okumadım).

ve her yerde kartallar var çatıya tünemiş, avluya, arabamın içine, gözleri yok kartalların ve kükürt

kokuyorlar, gerçekten insanın cesaretini kırıyor bu.

insanlar ziyaretime gelip karşımda sandalyede oturuyorlar haşarat sarmış her yerlerini, görüyorum - yeşil, altın sarısı, sarı böcekler ve kovalamıyorlar böcekleri.

fazla uzun kaldım burada, yakında Omaha'ya gitmeliyim.

orda her şey yeşimdendir

ve kıpırdamaz, diyorlar.

suyun üzerine desenler çizip

zeytin ağaçlarının tepesinde uyuyabilirmişsin.

gerçek mi bütün bunlar

merak ediyorum.

burda daha fazla yaşayamayacağım.

>edebî kakhaha

dinle moruk, bana gönderdiğin şiirlerden bahsetmeyi

bırak, elimize geçmediler,

müsveddelere gözümüz gibi bakarız biz

onları fırında pişirir

yakarız

okuyup güler

üstüne kusarız

bir döküğümüz de olur üstlerine

ama genellikle

geri göndeririz

öylesine

anlamsızdır ki

müsveddeler.

ah, Sanat'a inanırız biz,

elbette olamayız

Sanat'sız,

ama, siz de bilirsiniz, bir sürü insan

(sürüsüne bereket)

oynaşıp düzüşür durur Sanat'la

sadece kuru gürültüdür yaptıkları

cömert ve bağışlamaz

ve gayretli vasatlıklarında.

abonelik ücretimiz yıllık 4 dolardır, yazdıklarınızı yollamadan önce lütfen dergimizi okuyunuz.

>ölümdöşeği hüznü

eğer sıcağa dayanamıyorsan, diyor, mutfaktan çık. biliyor musun kim söylemiş bunu ? Harry Truman.

mutfakta değilim, diyorum, fırının içindeyim.

editörüm zor bir adam.

bazen şüphede kalınca ona telefon ediyorum.

bak, diyor bana, purolarımı on dolarlık banknotlarla yakacaksın, bir kolunda bir kızıl saçlı diğerinde bir sansın olacak.

diğer zamanlar ise diyor ki, bak, sanırım V. K.'yi yardımcı editör olarak işe alacağım, burda bir yerlerde 5 şairi sepetlememiz gerekiyor, kararı ona bırakacağım. (V. K. kendisini New York şehrinden ta Hawaii kıyılarına kadar bıçakladığıma inanan hayal gücü çok geniş bir şair oluyor.)

dinle evlat, diyorum editörüme telefonda, Almanca bilir misin?

hayır, diyor.

her neyse diyorum, iyi ve yeni araba lastiklerine ihtiyacım var,

ucuza.

nereden ucuza yeni iyi lastik alabilirim biliyor musun?

seni yarım saat içinde ararım, diyor, evde olur musun

yarım saat sonra?

bir yere kıpırdayacak param yok, diyorum.

Oregon'daki şiir okuma seansında sarhoşmuşsun, diyor.

çirkin dedikodular, diyorum, sarhoş muydun? hatırlamıyorum.

bir gün bana telefon etti:

artık topa pek vurmuyorsun, şişenin

dibine vuruyorsun ve bütün o kadınlarla

dalaşıyorsun, biliyor musun bilmem yedek kulübemizde

sıkı bir çocuk var, oyuna girmek için can atıyor

sahanın her yerinden şut çekebiliyor

ve kalenin üstünden çıkmayan her şeyi de yakalayabiliyor

antrenörleri de Duncan, Creeley ve Wakoski

ve kafiye de tutturabiliyor, imge, benzetme,

teşbih, mecaz, beti, süslü mecaz,

yarım kafiye, ses tekrarı, hece vezni, evet

hece vezni de biliyor, hani -

kısa-uzun vurgulu, bir vurgulu bir vurgusuz iki heceli vezin,

iki kısa bir uzun heceli, iki uzun heceli vezin, hepsini biliyor,

dize ortası es, mânâ, ima, nükte,

diksiyon, tonlama, söylev, paradoks ve

kaynaştırma...

oha, dedim, telefonu kapatıp Old Grandad viskisinden sıkı bir firt çektim, gazetelere bakılırsa Harry hâlâ hayatta, ama yeni lastik yerine çıkma lastik almaya karar veriyorum.

>dostum, andre

anlatacağım çocuk Kansas Üniversitesi'nde hocaydı

sonra işten çıkardılar

o da bir fasulye fabrikasına girdi

sonra da karısıyla deniz kıyısına taşındı

o aktörlük işi ararken karısı iş bulup çalıştı

gerçekten aktör olmak istiyorum, dedi bana,

olmak istediğim tek şey bu.

karısıyla uğradılar.

yalnız uğradı.

buralarda sokaklar

aktör olmak isteyen heriflerle dolu.

onu dün gördüm.

sigara sarıyordu.

biraz beyaz şarap ikram ettim.

karım beklemekten sıkıldı artık, dedi,

karate öğretmenliği yapacağım.

elleri tuğlalara, duvarlara ve kapılara vurmaktan şişmişti.

bana bazı doğulu büyük doğuş ustalarını

anlattı, bir adam varmış, o kadar iyiymiş ki

arkasında kim olduğunu görmek için

kafasını 180 derece döndürebiliyormuş, bunu yapmak

gerçekten zordur, dedi.

dahası: doğru şekilde konumlanmış 4 adamla döğüşmek

çok daha fazla sayıda adamla döğüşmekten daha zordur.

sayıları daha fazla olunca

birbirlerini engellerler, güçlü ve dayanıklı iyi bir döğüşçü

başarabilir, bazı usta döğüşçüler

taşaklarını içeri çekip vücutlarına saklayabilirler, dedi.

bu yapılabilir - bir dereceye kadar - çünkü vücutta doğal boşluklar vardır... eğer başaşağı durursan bunu anlayabilirsin.

ona biraz daha beyaz şarap verdim, sonra gitti.

biliyor musunuz, bazen daktiloyla geçinmek o kadar da zahmetli değil sanki.

>memnundum

Tasarruf hesabında param vardı allahtan Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım işsizdim

Tasarruf hesabında param vardı allahtan

gitar çalmayı bilmiyordum

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım Norm'un ordan karşıya geçtim Kırmızı Fes'ten karşıya geçtim

Tasarruf hesabında param vardı allahtan sevgilimden ayrılmış hüznü ve cinnet geçiriyordum hesap defterim elimde kuyrukta dikilmekten memnundum

Vermont caddesinden geçen otobüsleri seyrettim otobüs şoförü olarak iş bulamayacak kadar deliydim ve genç kızlara bile bakmıyordum

kuyrukta dikilirken gözlerim karardı ama

bu binada param olduğunu düşünmeye devam ettim

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

piyano çalmayı

ya da oto yıkamada ahmakça bir işi kapmayı bilmiyordum

Tasarruf hesabında param vardı allahtan

sonunda vezneye ulaştım

benim Japon kızdı

muhteşem bir tanrıymışım gibi gülümsedi bana

yine hurdasınız, ha? deyip güldü

ona para çekme makbuzumu ve hesap defterimi gösterdim

Vermont'da otobüsler bir aşağı bir yukarı koşturuyordu

develer Sahra'yı geçiyordu

kız parayı verdi ben de aldım

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım

markete girip kendime bir alışveriş arabası buldum ve içine sosisleri yumurtaları pastirmaları ve ekmekleri bira salam çerez turşu ve hardalları doldurdum

kayıtsız kıvırtan genç ev kadınlarına baktım pirzolaları en kaliteli bonfileleri biftekleri domatesleri hıyarları ve portakalları arabama attım

Cuma ikindi vakti akşamdan kalmaydım sevgilimden ayrılmış hüznü ve cinnet geçiriyordum
Tasarruf hesabında param vardı allahtan

>spain meselesi

geçen Çarşamba günü

duşa girdim

ve taşaklarımı yaktım.

Spain adında bir ressamla tanıştım, hayır, çizgi roman çiziyormuş, neyse, onunla partinin birinde tanıştım ve kim olduğunu

ya da ne iş yaptığını bilmediğim için herkesten zılgıtı yedim.

epey yakışıklı bir Herifti

ve bu kadar çirkin olduğum için

beni kışkandı.

bana ismini söylediklerinde

duvara yaslanmış

yakışıklı görünmekle meşguldü, ben de şöyle dedim:

hey, Spain, adını sevdim: Spain.

ama tipini sevmedim, hadi dışarı

bahçeye çikalım da anandan doğduğuna

pişman edeyim seni !

bu, ev sahibesini kızdırdı ve adamın yanına gidip s.kini okşadı ben de bu arada tuvalete gidip derin derin iç geçirdim.

ama herkes bana kızgın.

Bukowski, artık yazamıyor, işi bitmiş.

tükenmiş, baksana nasıl da içiyor.

partilere gelmezdi hiç.

şimdi partilere gelip ne var ne yoksa

içiyor ve gerçek yeteneklere hakaret ediyor.

bileklerini kestiğinde

ve kendini gazla öldürmeye çalıştığında hayrandım

ona. baksana nasıl da kesiyor şu 19 yaşındaki kızı,

sanki bilmiyoruz

s.kini kaldıramadığımı.

geçen Çarşamba duş yaparken tanıklarımı yakmakla kalmadım, kaynar sudan kaçayım derken kıcıımın deliğini de yaktım.

>ıslak gece

malûm günü.

oturmuş kınalıyordu.

bir bok yapamıyordum kadınla.

yağmur yağıyordu.

kadın kalkıp gitti.

eh işte, kaldık yine, diye düşündüm

içkimi alıp radyonun sesini açtım,

abajurun şapkasını çıkardım

ve Almanya'dan ithal

ucuz siyah acı bir puro yaktım.

kapı çalındı

açtım

ufak tefek bir adam dikiliyordu yağmurda

dedi ki,

verandanda bir güvercin gördün mü?

verandamda bir güvercin görmedim, dedim

eğer verandanda bir güvercin görürsen

bana haber ver, dedi.

kapıyı kapattım

oturdum

biraz sonra bir kara kedi

sıçrayıp camdan içeri girdi

ve kucağıma oturup pırlamaya başladı,

çok güzel bir hayvandı

alıp mutfağa götürdüm

ve birlikte birer dilim salam yedik.

sonra bütün ışıkları kapatıp

yattım

kedi de gelip yanıma uzandı

pırladı

düşündüm de, eh, beni seven biri var,

sonra kedi işemeye başladı,

her yerime ve bütün çarşafın üzerine işedi,

sidiği göbeğimin yanlarından süzüldü

hey, neyin var senin? dedim

kediyi kaptığım gibi kapıya götürdüm

ve yağmura fırlattım

ve düşündüm, çok tuhaf

kedinin üzerime işemesi

sidiği yağmur gibi serindi.

sonra kadına telefon edip,

neyin var senin?

aklımı mı kaçırdın?

dedim.

telefonu kapadım çarşafı çıkarırdım

ve yatağa uzanıp yağmurun sesini dinlemeye koyuldum.

bazen insan böyle konularda ne yapacağını bilemiyor

en iyisi sessizce uzanıp

hiç bir şey düşünmemek.

kedi sahiptiydi pire tasmaı vardı, kadına gelince bilmiyorum.

>biz, sanatçılar -

San Francisco'da 80'lik ev sahibem

yeşil Victrola gramfonumu merdivenlerden çıkarmama

yardım etti

ve millet duvarlara vurana dek Beethoven'in 5'inci senfonisini çaldım, odanın ortasında bira ve şarap şişeleriyle dolu büyükçe bir kova vardı; anlıyacağınız, titreme nöbetlerinden birinde olabilir,

bir ikindi

vakti

zil sesine benzer bir ses duydum ama zil zırıldayacağına uğulduyordu, sonra odanın tavana yakın bir köşesinde altın sarısı bir ışık belirdi ışığın ve sesin ortasında

aşınmış ama çok güzel bir kadın yüzü parlamaya başladı, yukardan öylece bana bakıyordu sonra da kadının yanında bir erkek yüzü belirdi, ışık giderek güçlendi ve adam dedi ki: biz, sanatçılar,

seninle gurur duyuyoruz! sonra kadın: zavallı çocuk korktu, dedi, korkmuştum, ve sonra hepsi yokoldu. yataktan kalkıp giyindim ve sanatçıların kim olduğunu ve niye benden gurur

duyduklarını merak ederek bara gittim, barda canlı birkaç sanatçı vardı ve birkaç beleş içki götürdüm, mısır kocam pipomla pantolonumu tutuşturdum ve bilerek bir bardak kırdım, bulaşmadılar,

William Saroyan olduğunu iddia eden bir adamla tanıştım, bir kadın gelip de kulağından tutup götürene dek birlikte içtik ve o zaman düşündüm ki bu adam William olamaz, sonra

herifin biri

geldi ve şöyle dedi: ahbap, sıkı konuşuyorsun tamam da ben

saldırı

ve darptan yeni çıktım içerden, onun için bana bulaşma! birlikte dışarı çıktık, iyi bir çocuğu, iyi yumruk sallıyordu, epey bir başabaş doğuştuk, sonra durdurdular, içeri girip bir kaç saat daha

içtik, evime yürüyerek döndüm, Beethoven'dan 5'inciyi koydum, millet duvarları yumrukladı, ben de aynen yumrukla karşılık verdim.

genç halimi düşünüp duruyorum da, o zamanki halimi,

inanmak güç geliyor ama bence sakıncası yok.

umarım sanatçılar benimle gurur duymaya devam ediyorlardır

ama o günden sonra bir daha

görünmediler.

sonra savaş başladı

ve kendimi New Orleans'ta

yağmurlu bir gecede çamura batmış

sarhoş halde barın birine girerken buldum.

bir adamın bir diğerini bıçakladığını gördüm

ve gidip müzik kutusuna 5 sent attım.

bir başlangıçtı. San Francisco

ve New Orleans en çok sevdiğim şehirlerden ikisiydi.

>o kadınla aynı odada beş dakika daha kalamam

geçen gün kızımı almaya

evine gittim.

annesi işçi tulumu giymiş

dışarı çıktı.

kendisine çocuk parasını verdim

o da elime Manfred Anderson diye birinin

bir demet şiirini tutuşturdu.

şiirleri okudum.

müthiş yazıyor, dedi.

bu pisliği dergilere mi gönderiyor? dedim.

yo hayır, dedi, Manfred göndermez.

neden?

bilmem, nedenini bilmiyorum.

dinle, dedim, sen de pisliklerini göndermeyen

bütün şairleri tanırsın.

dergiler şiirlerine hazır değil, dedi,

yayınlanamayacak kadar üstün şiirleri.

yo, allah aşkına, dedim, gerçekten

inanıyor musun buna?

evet, evet, gerçekten inanıyorum,

dedi.

bak, dedim, çocuğu hazırlamamışsın

bile. ayakkabılarını giymemiş, ne olur giydirden

ayakkabılarını?

kızın 8 yaşına geldi, dedi,

ayakkabılarını kendi giyebilir.

dinle, dedim kızıma, allah aşkına

giy sene şu ayakkabılarını!

Manfred asla bağırılmaz, dedi annesi.

ALLAH BELASINI VERSİN! diye bağırdım

bak işte, görüyor musun, hiç değişmemişsin, dedi.

saat kaç? dedim.

4:30. Manfred bir ara bir kaç şiirini yollamıştı, dedi.

ama geri gönderdiler ve dünyası yıkılmıştı.

ayakkabılarını giymişsin, dedim kızıma,

hadi gidelim.

annesi kapıya kadar geldi bizimle.

iyi günler, dedi.

canın cehenneme, dedim.

kapıyı kapadığında dışına yapıştırılmış bir çıkartma gördüm,

üzerinde: GÜLÜMSE, yazıyordu.

gülümsemedim.

Pico caddesinden aşağı iniyorduk.

Kızıl Öküz'ün önünde durdum.

kızıma, hemen dönerim, dedim.

içeri girip oturdum, bir viski ve su söyledim,

barın diğer tarafında elinde kıpkızıl bir penis tutan

ufak tefek bir adam kapıdan bir girip

bir çıkıyordu.

şunu,

şunu durduramaz mısın? dedim barmene.

kapat sana şunu!

senin derdin ne ahbap? dedi.

şiiirlerimi dergilere gönderirim, dedim.

şiiirlerini dergilere mi gönderirsin? dedi.

evet, aynen öyle, dedim.

içkimi bitirip arabaya döndüm.

Pico Bulvarı'ndan aşağı sürdüm.

günün kalan bölümü, eli mahkûm, daha iyi olacaktı.

>karizma

kadının biri arayıp duruyor telefonla sevdiğim bir kadınla yaşıyorum dediğim halde yine arıyor.

etrafta gürültüler duydum, diyor

telefonda,

sensin sandım.

ben mi? günlerdir kafayı çekmedim.

neyse, belki sen değildin ama

bana yardım etmeye çalışan biri olduğunu

hissettim.

belki de Tanrı'ydı. sence orada mı? evet. Tavana asılı bir kanca O. ben de öyle düşünmüştüm.

zemin katta domates yetiştiriyorum, diyor.

akıllıca.

taşınmak istiyorum, nereye taşınayım sence?

kuzey sıradan, batıda okyanus, doğu geçmişte kalmış, geriye

sadece güney kalıyor, güney mi?

evet, ama sınırın ötesi değil, orası gringolar için ölüm demek.

Salinas nasıl bir yer? diyor.

marul seviyorsan Salinas'a git.

aniden kapıyor telefonu, hep yapıyor bunu. ve ertesi gün

ertesi hafta ya da ay yine

arıyor, cenazeme 30 derece sıcakta,

domatesleri ve

kıyma rengi pardesüsünün cebine tıklımış

telefon rehberi sayfalarıyla katılırsa şaşırımam,

kadınları etkilemeyi biliyorum gerçekten.

>insan hayatlarının sesi

tuhaf bir sıcaklık, ateşli ve soğuk kadınlar,
iyi sevişirim, ama aşk
yalnızca seks değildir, tanıdığım kadınların çoğu
hırslılar, bense öğleden sonra üçte
büyük rahat yastıklara uzanıp keyif yapmayı
severim, dünya dışarda, benden uzakta takılırken
dışardaki çalılığın yapraklarından süzülen güneşi izlemeyi
severim, çok iyi bilirim bütün o seks dergilerini,
seviştikten sonra göbeğimi tavana verip
her şey yerini bulurken keyif çatmayı severim:
keyifli olmak öyle kolay ki - bırak gitsin, gereken
tek şey bu.
ama kadın tuhaftır, çok hırslıdır
kadın - allah kahretsin! bütün günü yatakta geçiremem!
bütün yaptığımız yemek! sevişmek! uyumak! yemek! sevişmek!
bak sevgilim, diyorum, şu anda dışarda
domates, marul ve hatta pamuk toplayan insanlar var,
güneşin altında ölen erkekler ve kadınlar var,
fabrikalarda boğaz tokluğuna, bir hiç uğruna ölen
erkek ve kadınlar var...
insan yaşamlarının paramparça edilişinin seslerini
duyabiliyorum . . .
ne kadar şanslı olduğumuzu
bilmiyorsun . . .

ama senin işin tıkırında, diyor, şiirlerin . . .

sevgilim yataktan çıkıyor, diğer odadan sesini duyuyorum, daktilo tıkırdıyor.

niye insanlar efor ve enerjinin yaratmayla ilgisi olduğunu düşünürler bilmiyorum.

sanırım insanlar;

politika, tıp,

tarih ve din gibi konularda da

yanılıyorlar.

göbeğimin üstüne yatıp

değişiklik olsun diye

kıçımı tavana verip uyuyorum.

>iskeleyi kurtarın

bu partiye gelecektin,

biliyorum partilerden nefret ediyorsun ama

partisiz de kalmıyorsun.

her neyse, benim manitayı götürdüm, tanıyorsun

kendisini -

Java Jane'mi?

evet, parti atlı karıncanın ordaydı

hani şu iskeleyi yıkmaya çalıştıkları yerde,

biliyor musun nerde olduğunu?

evet, kırmızı boyalı, pencereleri kırık-

evet, her neyse, benim kız atlıkarıncanın hemen yukansında bir odada kalıyor, atlıkarıncanın sahibi olan kadının doğum günü partisiydi. iskeleyi kurtarmaya çalışıyor atlıkarıncayı kurtarmaya

çalışıyor -herkese bol içki vardı, benim kız atlıkarıncanın hemen yukarsında bir odada kalıyor.

kıyak partiymiş.

seni aradım, yoktun.

önemli değil.

öyle işte, içki boldu ve atlıkarıncayı da çalıştırdılar, beleşti, müzik, her şey.

kıyakmış.

benim kızla kavga etmeye başladık, e tabii -o kadar içince.

ben ondan ayrı dikiliyordum

o benden ayrı dikiliyordu.

elinde bir bardak şarap vardı.

koyu yeşil azrail bakışımı dikmişim üzerine,

çarpılmış vaziyette

geriye adım attı

atlıkarınca dönüyordu

bir atın toynağı bastı tekme kılıcına.

dönen platforma düştü.

her şey öyle çabuk oldu ki -

ama bir şeyi farkettim

atların altında müzikle döndüğü

onca zaman

bir damla bile dökülmesin diye

bardağını dik tutuyordu.

cesurca.

ne demezsin, ama bu sırada da kilodu sürekli ortalıkta, pembe pembe parlayıp duruyor.

harika, nasıl başarmışlar? komplo kurmuşlar, pembe parıltı için mi?

evet. her neyse kilodu görünüyor ve kendime, neyse zararı yok, diyorum, diyorum ama herhalde millete bana görüldüğünden çok daha güzel görünüyor, neyse sonra bir adım atıp yanaştım

ve Jane, dedim.

sonra ne oldu?

içkisini dik tutup dönmeye

ve pembe kışını sergilemeye devam etti...

ama kurnazca bir yanı da vardı bunun, aptalca ama keyifli

zafer, gecikmeli de olsa,

naralar atarak çıkar gelir sonunda...

aynen, öylece dönmeye devam etti

intikam dolu -

hayat sarhoşu -

bacaklar fora -

beni önemsiyordu ki gösterdi kilodunu

bütün millete, her neyse, dönerek kayıyordu ki

bacağı adamın birinin bacağına çarptı -

daha yakından bakmak için öne çıkmıştı adam.

67 yaşındaydı herif ve karısıyla

spagetti yiyorlardı kâğıt tabaklardan, neyse,

sevgilimin bacağı adaminkine çarptı

ve platformdan fırlayıp kış üstü oturdu

ama şarap bardağını hâlâ dik tutuyordu.

yanına gidip ayağa kaldırdım

hâlâ düzgün tutuyordu

ve sonra kaldırıp içti.

gerçekten de sıkı partiymiş.

seni aradım, yoktun.

ağız kokusu kâbusu misali azdırır insanı sUzülen çiğ damlalarından örülmüş örümcek ağları.

kesinlikle, orda olmalıydın.

üzgünüm.

>yanık

bir kibbutz'ta tanıştığı bir kadınla yaşamak için

New York'a döndü çocuk.

32 yaşında, anasından ayrıldı,

bakımlı biriydi, mizah gücü yerinde

ve hergün değiştirirdi

donunu. Porto Riko bölgesinde buldu

kendini, kadının işi vardı, çocuk

pencerelere demir parmaklıklar takmak istiyordu

ve kadın işe gittikten sonra

sabahın onunda

dünyanın kızarmış tavuğunu yiyordu.

yıllarca biriktirdiği parası vardı biraz

ve düzüşüyordu da

ama aslında

korkardı

a.cıktan.

Eileen'le Hollywood'da oturuyorduk

dedim ki:

çocuğu uyarsam iyi olacak

uyarayım da

kadın yamuk yaptığında

hazırlıklı olsun.

hayır, dedi, bırak da çocuk mutlu olsun.

bıraktım mutlu olsun.

şimdilerde yine annesiyle

oturuyor, yüz altmış beş kilo olmuş

ve durmadan yiyip

durmadan sırtıyor

ama gözlerini

görmelisiniz...

bütün o et yığınının ortasında

öylece duruyorlar...

bir tavuk butunu ısıırıyor: sevmiştim onu, diyor bana, sevmiştim onu.

>cehennem ateşi halt etmiş yanında ..

kadın portakal rengi Vosvosunda bekliyormuş

elimde 12 şişe bira bir de ufak viski

sokakta yürüyordum

birden arabadan fırlayıp

bira şişelerini kaptı

kaldırımında parçaladı

viski şişesini de kaptı

ve onu da parçaladı,

hu, dedi, demek onu bunlarla sarhoş edip

becerecektin ha!

hole girdim diğer kadın

merdivenlerin yarısında dikilmiş bekliyordu,

sonra sokaktan içeri dalıp

merdivenleri çıktı

ve diğer kadına çantasıyla patlattı,

benim erkeğim o! dedi,

benim erkeğim!

sonra koşup dışarı çıktı

ve turuncu Vosvosuna atlayıp

uzaklaştı.

bir süpürgeyle dışarı çıktım

ve camlan süpürmeye başlamıştım ki

bir ses duydum

yine turuncu Vosvostu

kaldırımına çıkmış

üzerime geliyordu -

zıplayıp son anda bir duvara yapıştım

yanımdan geçip gitti.

sonra süpürgeyi alıp yine camları süpürmeye

koyuldum,

bir de baktım orda dikiliyor;

süpürgeyi aldı

ve üç parçaya ayırdı,
sonra kırılmamış bir bira şişesi buldu
kapının camına fırlattı.
camda temiz yuvarlak bir delik açtı
ve diğer kadın merdivenlerden aşağıya
bağırıldı: Allah aşkına, Bukowski, git
onunla!
turuncu Vosvosa bindim birlikte uzaklaştık.

>ipi çek, kukla oynasın ...
her erkek şunu iyice anlamalı
her şey bir anda
yok olabilir:
kedi, kadın, iş,
yatak, duvarlar, oda;
aşk da dahil
bütün gereksinimlerimiz
kumdan temellere oturur -
ve herhangi bir olay,
ne kadar ilgisiz olursa olsun:
Hong Kong'da bir çocuğun ölümü
ya da Omaha'da bir kar fırtınası...
felaketin olabilir.
bütün porselenlerin mutfak döşemesinde
parçalanır, kadının içeri girer

öylece dikilirsin, sarhoş,

her şeyin ortasında, ve sorar:

aman allahım, ne oldu böyle?

bilmiyorum, dersin,

bilmiyorum...

>mısırlı et yahniden daha sıkı -

insan yüreğinin devinimi:

Missouri semalarında gırtlığını sıkarlar;

Boston'da sıcak balmumuyla kaplanır;

Norfolk'ta patates gibi yakarlar;

Allegheny Dağları'nda kaybedilir;

sonra yine bulurlar New Orleans'ta

dört direkli maun bir yatağın içinde;

El Paso'da boğup

barbunyaya katarlar;

sarhoş bir köpek misali haca gerilir Denver'da;

Kalamazoo'da ikiye ayırıp

tost yaparlar;

kanserli bulurlar

Meksika kıyılarında bir balıkçı teknesinde;

üçkâğda getirip kafeslerler Daytona Beach'te;

yeşil beyaz basma elbise giymiş

çocuk yuvası bakıcısından yer tekmeyi,

Kuzey Carolina'da bir otobüs durağında

garsonluk yapar;

East Village'de satranç-bilen bir fahişe

zeytinyağı ve keçi sidiğiyle ovar;

Kongre'den geçen bir kanun

kırmızı, beyaz, maviye boyar;

Kansas'ın en koca götlü

saçı boyalı sarışını basar torpidoyu;

içini dışına çıkarıp boynuzlar

Doğu Lansing'de boğa ruhlu bir kan;

ön üstte bir dişi eksik

minik parmaklı bir kız alıp taşlaştırır,

ve içine benzin doldurulur

Mesa'da;

insan yüreğinin devinimi sürüp gider böyle bir süreliğine.

>sesler

1.

bıyığım takma

peruğum ve kaşlarım da

hatta gözlerim bile ...

sonra bir şey sersemletir beni...

abajur gölgeleri sallanır, kaynama sesleri

ve sihirli

inanılmaz sesler duyarım.

2.

biliyorum delirdim, teoriyi

hayata geçirircesine:

kayıplar bulunur

hastalar sağlıklıdır

yaratma-özürlüler

yaratıcıdırlar.

3.

rahat, evcil, çok bilmiş kaşarın biri olsaydım bile asla kitlelerin kanını içip de şaraptır bu diyemezdim.

4.

niye o güzel kızın arabasını

tamponundan tutup kaldırdım ki?

sıkışmışsa sıkışmış krikosu,

belimi doğrultmadım

ve beni kandil simidi gibi taşıyıp belimi

doğrulttular ama hâlâ kıpırdayamıyordum...

hastane'nin suçuydu, doktorlar'ın suçu.

sonra o iki çocuk düşürdüler beni

röntgen odasına götürürken... DAVA AÇACAĞIM! diye

haykırdım,

ama sanırım suç o kızındı -bana o bacakları ve kalçayı göstermemeliydi.

5.

dinle, dinle, S.KİMİN AŞIĞI, YIRTIK PEZEVENK,

S.KİMİN AŞIĞI, SEV, SEV; ÖLDÜR, SİLAH KULLANMAYI

ÖĞREN; BOŞLUK YARAT, GERÇEĞİ GÖR, İLAHİ TAKİL,

S.KİMİN

AŞIĞI, BAK İŞTE geliyor...

6.

ilk romanım E.H.'den çalıntıydı,

o günden beri dolar içinde yüzüyorum, herhalde Amerika'nın

gördüğü en iyi gazeteci benimdir, istediğim konuda

atıp tutarım, mutlaka anlamı vardır,

sabah sokakta rastladığımız ilk insandan daha çok

hayransınızdır bana. aslında şurası da doğru ki

benim zamanımda yazar falan yoktu

doğru dürüst, yazar yokluğunda yazar oldum

anlıyacağınız. tamam,

zaman kötü. sanırım ben bir numarayım, ancak bu, devlerin bizi coşturduğu zamanlardan farklı bir şey. neyse boşverin: ben dolar içinde yüzüyorum.

7.

berbat bir yazardım, N. C.'yi batırdım çünkü

olduğundan fazla büyüttüm, sonra da moda meraklıları

kitabımı olduğundan fazla büyüttüler, okunabilir

Amerikan edebiyatında üç berbat yazar

vardır. Drieser, şüphesiz, en kötüsüydü.

sonra Thomas Wolfe geldi, sonra da bendeniz, ama

Wolfe'la benim aramda seçim yapacak olsam,

Wolfe'u seçerdim, yani en kötü olarak, diğer bir berbat yazar,

Capote'nin benim hakkımda söylediklerini düşünmek

hoşuma gidiyor: o sadece daktilo yazar, bazen

berbat yazarlar da doğruyu söyler.

8.

oğunun olduğu gibi, benim de sorunum, sanatçı bilincim.

kızarmış patates ve ihtişam dolu yaşıyorum

ve etrafıma baktığımda aykırı sanat formlarını görüyorum,

hemen atlayıp insanlara ne kadar iyi olduğumu

ve düşündüklerimi anlatıyorum.

işte bu, yüzyıllardır sanatı mahveden bıkkınlığın

ta kendisi, bir zamanlar kendimi, hayvanat bahçesinde bir aslana

şiir okurken kaydetmiştim, gerçekten de aslan,

acı ekiyormuşcasına kkre mişti, bütün şairler

sarhoş olunca bu kaydı dinleyip gülüyorlar.

9.

kahramanların ve aşıkların fotoğraflarının

kaya duvarlara çarparak uçuştuğu hapishane konusundaki

romanımı hatırlıyor musunuz?

nl oldum, ve buraya geldim.

şöhretimi alıp unufak eden

Valley West ve Bakersfield'lı zenci motosikletlilerle

dzşmek istedi canım

cinnetlerini ve yalnızlıklarını verdiler ağzıma

Cadillac beyazı ve Cadillac siyahı ruha dair hayallerini verdiler

ağzıma,

ve kııma boşaldılar

burun deliklerime ve kulaklarıma,
bu arada ben, Komünizm, Komünizm diye yırtınıyordum,
sırıttılar,
biliyorlardı samimi olmadığımı.
sapına kadar aynen devam
tek tırnağımdan
asılmışım
güneş
yüreğimi eritiyor
yılanın kuzeniyim
şelalelerden
korkarım
kadınlardan
ve yeşil duvarlardan korkarım
ağaçlar rüzgârdan uçarken
polis durduruyor
ve (akşamdan kalmayım)
eksozun patlak
sileceklerin çalışmıyor
geri vites farın da kırılmış, diyor.
geri vites farım yok ki,
celbi imzalıyorum ve içimden,
düşündüklerim yüzünden içeri atmadıklarına
şükrediyorum

hüzün, yarı-zehirlenmiş bir kuyudaki sudan boncuklar misali damlıyor, şansımın iyice cılızlaştığının farkındayım -

sabahın üçünde ışığı yaktığında banyoda gördüğün bir böcek gibiyim.

sonunda aşk, gırtlığı

yer beziyle tıkanmış, mutluluk resimleri

ataçlara dönmüş, bilirsin

bilirsin.

bir kere anladın mıydı bu süreci (anlaman

gereken

şu:

çoğu şey

yürümez, onun için de

saklamayı bırakırsın,

ve bunu anlayana kadar da

yılların biter) - bir kere anladın mı bu süreci

iki veya üç defa daha kazık yemen yeter

sonra seni paketleyip gönderirler, bunu

bilmek iyidir -

cevap yetiştireceğim diye yırtınmayı

bırak da sakinleş biraz -

senin de neredeyse işin bitti

bitecek benim gibi. utanılacak bir yanı yok

bunun, canımın istediği bara girip

viski ve su söyleyip,

parasını ödeyebilir,

ve elimle bardağı kavrayabilirim,
tanımazlar, tanıyamazlar,
ne seni ne de beni,
futboldan, havadan,
petrol krizinden konuşurlar,
sonra ellerimizi kaldırıp
ayna elleri seyrededursun
dikeriz içkimizi -
Jane, Barbara, Frances, Linda, Liza, Stella,
baba'nın kahverengi deri terliği
ters dönmüş durur banyoda,
isimsiz ölü köpekler,
yarının gazetesi,
bir Perşembe ikindi vakti
radyatörden sızan kaynar su,
bileğine kadar yakar kolunu,
öfkelenmezsın bile duyduğun acıya,
sırıtırısın kazananları düşünüp
sen sarhoşken ya da uzaktayken
kız arkadaşını düzen herifi düşünür
sırıtırısın
düzmesine izin veren kızı düşünür sıtırısın.
bulanık rüzgârda ulur güller,
gerekli şeyleri

söyledik, sırada

çıkıp gitmek var, ama şunu belirtmek

isterim ki

ne demiş olurlarsa olsunlar,

asla

hiçbir şeye kızmadım.

>düşlerini yitirmiş

gece kafelerde

yaşlı, beyaz saçlı kadın garsonlar

vazgeçmişler,

ve aydınlık kaldırımları yürürken

bakımevlerinin pencerelerinden

içeri bakıyorum da

artık yitirmiş olduklarını

görebiliyorum.

parkta banklarda oturmuş insanları görüyorum

ve oturuş biçimlerinden

ve bakışlarından

bir şeylerin bitmiş olduğunu görebiliyorum.

araba süren insanlar görüyorum ve arabalarını sürüş tarzlarından sevmediklerini ve sevilmediklerini görebiliyorum -bırak ki seksi düşünecekler, eski bir film misali unutulmuş gitmiş her şey.

çarşı ve süpermarketlerde

koridorlar boyunca yürüyen

alışveriş eden insanlar görüyorum

elbiselerinin vücutlarına oturduğundan
yürüyüşlerinden
yüzlerinden ve gözlerinden
artık hiçbir şeyi umursamadıklarını
ve hiçbir şeyin de onları umursamadığını
görebiliyorum.

her gün
yüz tane insan gösterebilirim size,
tamamen bırakmış.

hipodroma
ya da bir spor karşılaşmasına gittiğimde

hiçbir şey
ya da hiç kimse için

bir şey hissetmeyen
ve hissettiremeyen

binlerce insana rastlıyorum.

her yerde

yiyecek, barınak

ve giyimden başka bir şey istemeyen

insanlar görüyorum;

düşlerini yitirmiş,

başka bir şey

düşünemiyorlar.

niye bu insanlar ortadan yokolmazlar

anlamıyorum

niye tükenmez ömürleri

anlamıyorum

niye öldürmez bulutlar onları

niye öldürmez köpekler

çiçekler ve çocuklar

niye öldürmez onları

anlamıyorum.

zaten öldürülmüşler sanırım ancak yine de onların gerçeğine uyum sağlayamıyorum çünkü sayıları o kadar çok ki.

her geçen gün, her gece, sayıları artıyor metrolarda binalarda ve parklarda

sevmemek

ya da

sevilmemekten

hiç dehşete kapılmıyorlar

hemcinslerimin

mil

yon

larcası.

>palmiye yaprakları

Los Angeles'ta

1973'ü 74'e bağlayan geceyarısı

saat tam 12:00'de

penceremin dışındaki palmiye yapraklarına

yağmur yağmaya başladı

komalar ve havai fişekler

çınıladı

ve gök gürlledi.

ışıklan söndürüp

yorganı üstüme çekmiş

ve yatmıştım akşam dokuzda -

neşeleri, mutlulukları,

çıgllıkları, kâğıt şapkaları.

arabaları, kadınları,

amatör sarhoşları...

Yeni Yıl arifesi

hep korkutmuştur beni

yaşam ne anlar ki yıllardan.

şimdi kornalar

havai fişekler ve gökgürültüsü sustu . . .

her şey beş dakika içinde sona eriyor ...

sadece yağmuru duyuyorum

palmiye yapraklarında,

ve düşünüyorum,

insanları asla anlayamayacağım,

ama yaşayıp

atlattım işte.

İÇİNDEKİLER

1. ELLERİYLE YAKALAR YÜREĞİMİ

yaprakların trajedisi, 11

şiiirlerimi alan orospuya, 12

marilyn m.'ya, 13

borodin'in yaşamı, 14

bedava, 16

edebi bir aşk, 17

ikizler, 19

loş angeles müzesinde yağmur yağdığı gün, 21

öğleden sonra 2 birası, 23

pazar ressamı, 24

ihhtiyar şair, 25

yarış, 28

vegas, 30

güneşin yüzü, 32

konusanlar, 33

papaz ve matador, 34

aşk&şöhret&ölüm, 35

babam, 36

tekil benlik, 37

340 dolarlık at ve yüz dolarlık fahişe, 39

2. ÖLÜMELİNDEKİ ÇARMIH

sineklikteki manzara, 43

ölümündeki haç, 44

aynasızlar, 46

leydi godiva sayılmaz, 47

işçiler, 49

ana, 54

makineli tüfekler kuleler & mesai kartı saatleri, 56

çığırtkanlar, rahibeler, bakkal çırakları ve senin için bir şey, 59

neredeysen her şeyin yokluğu, 64

evime gelme ama gelirsen, 66

beynimde zambaklar, 68

onlar, hepsi, bilirler, 72

güzel bir gün, 76

3. DEHŞET CADDESİ VE IZDIRAP YOLU'NDA

bir şişesi, 81

beden, 82

nakavt, 85

öğleden önce pazar, 86

postayı almaya çıkmak üzerine, 88

hükümeti devirmek istemişim ama tek götürdüğüm birinin karısı

oldu, 90

kızlar, 93

red mektupları üzerine bir not, 94

gerçek hikâye, 96

yaşamak, 98

entel, 101

bir kadeh kızarmış-göz, 103

bir dahiye rastladım, 107

solucanlara iyi geceler öpücüğü, 108

John dillinger ve le chasseur maudit, 110

bir parça uyku ve kafa huzuru, 113

iyi bir adama da benziyordu, 115

gökyüzünde çocuklar, 118

rupert brooke bekleyen hatuna not, 119

kötü şairle iyi şair arasındaki fark şanstır, 121

burada ve Berlin'de ve New York'ta ve Meksika'da perdeler

uçuşuyor ve insanlar ikindi vaktinde yürüyorlar, 124

merhamet tacirlerine, 128

4. SUDA YAN ATEŞTE BOĞUL

çöpçüler, 131

hayvanat bahçesi, 133

kayıp, 135

ateşli, 137

aşk, 140

yan, yan, yan yanabileceğin kadar, 141

tarzımız, 143

kollarından çıkıp, 145

bir geri zekâlının ölümü, 147

tımlar, 149

kıçıkırık bir gece, 150

iş arıyorum, 151

mektuplar, 153

evet evet, 155

eddie ve eve, 156

sıcacık kıçlar, 159

şiire başlık atmak ne işe yarar?, 160

kaplan, 162

pasta cila, 163

bazıları, 167

çenetteki babam, 168

sinirler, 170

zaten kira da yüksek, 171

edebi kahkaha, 173

ölümdöşeği hüznü, 173

dostum, andre, 176

memnundum, 178

spain meselesi, 180

ıslak gece, 182

biz, sanatçılar, 184

o kadınla aynı odada beş dakika daha kalamam, 186

karizma, 188

insan hayatlarının sesi, 190

iskeleyi kurtarın, 192

yanık, 196

cehennem ateşi halt etmiş yanında, 198

ipi çek, kukla oynasın, 200

sesler, 203

sapına kadar aynen devam, 207

düşlerini yitirmiş, 210

palmiye yaprakları, 213

/